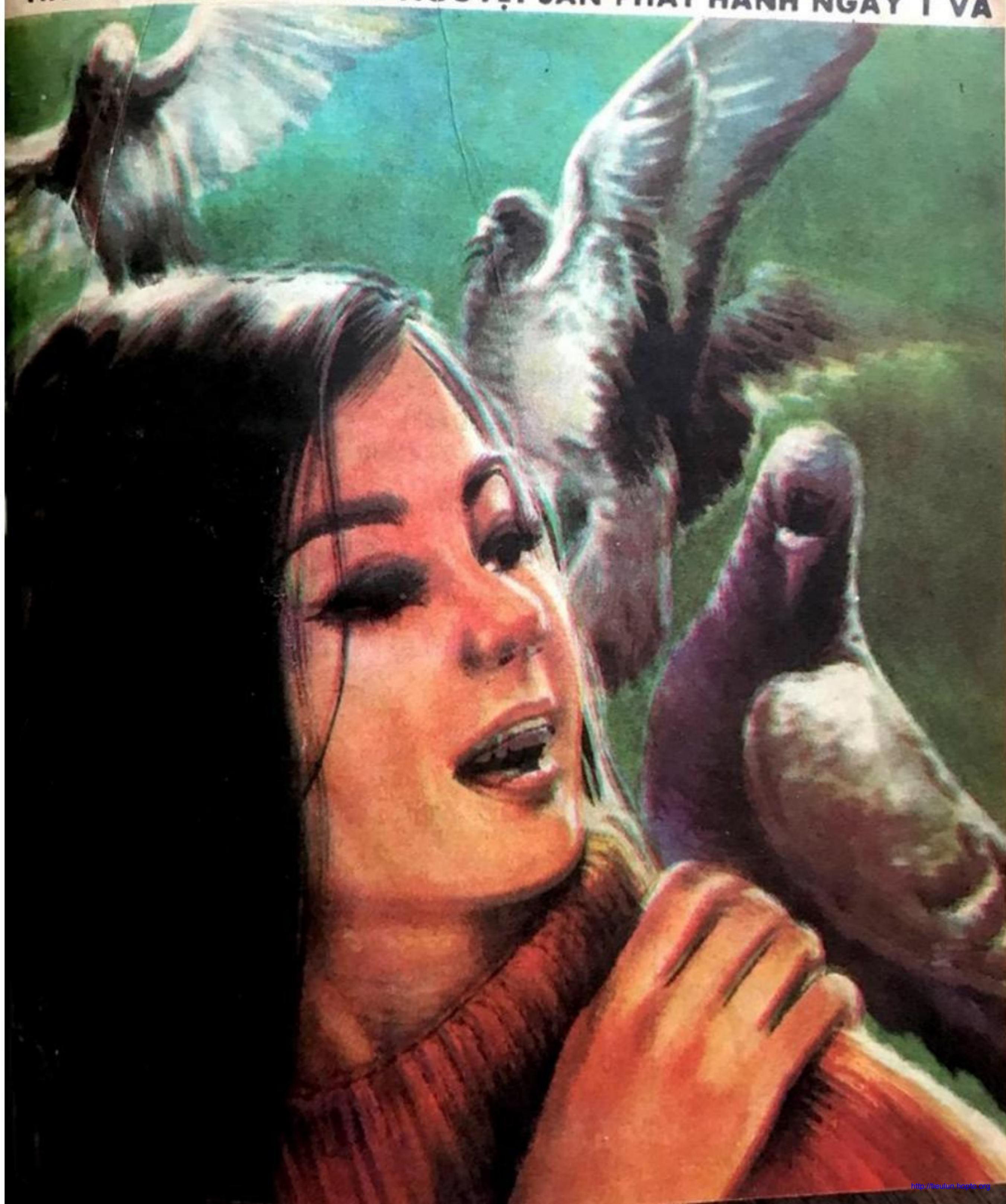

Số 168

Tuổi Hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ

Số 168

**NGÀY 1 THÁNG 1
1972**

**CHỦ-NHIỆM :
CHÂN-TÍN**

**CHỦ-BÚT :
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP**

**QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU**

Tạp - Chí TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

**Giá một năm 600đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá ủng hộ 700đ trở lên.**

**Thư từ bài vở gửi :
CHÂN-HIỆP**

**Bưu - phiếu, Chi - phiếu và
hiện-kim xin đề :
Quản - lý VÕ-VĂN-HỮU**

**Tòa - Soạn : 38, Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 99.034**

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Huyền thoại mùa đông	LYNH THANH THẢO	3
Lũ em tôi	HỒNG QUÂN	10
Học trò và ngôi trường mới (thơ)	TRANG VY	13
Nước mắt hồng	VƯƠNG NGUYỄN	14
Ba chàng thám tử	NGUYỄN THÁI HẢI	20
Kẻ phản bội (tranh)	TRẦN GIAO — NGUYỄN TÀI	27
Những bước chân chim sẻ	LÊ HẰNG	33
Những vấn đề của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP	44
Theo hướng mặt trời	HOÀNG ĐĂNG CẤP	46
Đập đá ru con (thơ)	HUỲNH QUỐC VIỆT	48

ĐỒNG CỎ NON :

Mạch sống (thơ)	TRẦN T. PHƯƠNG LAN	51
Chiếc đồng hồ của em	NG. THỊ PHƯƠNG LINH	52
Qua phố Saigon (thơ)	NGỌC THÙY GIANG	54
Cây chưa lớn	CAM LI	56
Tranh bìa : Đêm thanh bình	của VI VI	

Huyền thoại

mùa Đông

Luyện đi về Hoàng Phong,
Ái Khanh và Linh Giang

1

TRỜI vào đông với những giọt nắng màu vàng nhạt, mây trắng giăng từng phiến dài trên nền trời trông như những sợi khói vương thật nhẹ. Một cơn gió lạnh lùa qua cửa sổ nơi Trà My ngồi, Trà My gấp sách nhìn ra bên ngoài, chung quanh tất cả đều im lặng, hàng cây trước cửa thư viện với những cánh hoa tím nhạt xinh xinh trông thật dịu mắt. Đã nhiều lần Trà My nhặt những cánh hoa đó ép vào sách, những cánh hoa tím dễ thương chỉ lạ, hoa màu tím nhạt lạ mắt mà Trà My không biết tên, có người bảo đó là « hoa tóc tiên »,

cái tên nghe cũng lạ và dễ thương như hình dáng của nó. Nhắc đến hoa tóc tiên tự nhiên Trà My nhớ đến Thủy Tiên, cả tuần nay không thấy Thủy Tiên đến thư viện, khoảng trống thư viện vẫn dành cho Thủy Tiên nhưng bây giờ chỉ có Trà My ngồi buồn một mình nơi đây. Cô bé áo vàng thường ngày ngồi đối diện với Trà My hôm nay cũng vắng mặt. Trà My thấy nhớ nụ cười dễ thương của cô bé, dù chưa một lần nói chuyện nhưng cô bé đã chiếm cảm tình Trà My bằng những nụ cười dễ mến. Trà My nhìn quanh khắp thư viện, mọi

người hầu như say mê với những cuốn sách dày đặc chữ. Trà My càng thấy nhớ Thủy Tiên nhiều hơn, buổi sáng nơi đây yên tĩnh quá, dù đã quen với không khí yên lặng của thư viện nhưng hôm nay sao Trà My thấy như thiếu một cái gì. Ngày nào cũng thế, cả thời gian buổi sáng Trà My dành cho khoảng không gian giới hạn bởi bốn bức tường thư viện, con đường dài với hai hàng cây, lối đi có nhiều cỏ non xen lẫn những cánh hoa dại, từng chỗ ngồi, từng vị trí những cuốn sách, tất cả đều quen thuộc với Trà My. Có buổi sáng Trà My đến thư viện thật sớm, thư viện chưa mở cửa, Trà My đi dọc theo con đường dài hái những cánh hoa dại đủ màu đem về cắm vào bình hoa nơi bàn học. Sáng nay Trà My đến thư viện khi hơi sương còn phủ kín lớp cỏ non, ở đây chưa đầy một giờ nhưng Trà My cảm thấy thời gian như dài ra, mọi hôm có Thủy Tiên ngồi bên Trà My thấy học bài mau thuộc và thời gian qua nhanh hơn. Tự nhiên Trà My sợ những trang sách đầy chữ, những giọng chữ đó không quyến rũ Trà My được nữa, Trà My chợt nhớ đến Thủy Tiên và ngôi giáo đường thân yêu, gần một tuần nay Trà My không đến đó, mọi ngày sau những giờ học ở thư viện. Trà My và Thủy Tiên thường đến

nhà nguyện đọc kinh, Trà My thích những phút lặng yên nguyện cầu nơi nhà nguyện, trước Thánh giá Chúa với những ngọn nến hồng thấp sáng Trà My say mê quỳ hàng giờ nguyện xin ơn thiêng và lần chuỗi mân côi. Trà My nhớ đến lời nói của Thủy Tiên:

— Sao Trà My đi đâu cũng mang theo chuỗi tràng hạt?

— Tại Trà My thích đó Thủy Tiên à! Thủy Tiên có biết rằng Trà My thương chuỗi hạt chừng nào không? Mẹ My bảo chắc My muốn theo Chúa nhưng My chỉ cười, My cũng chẳng hiểu vì sao My thương chuỗi tràng hạt như thế.

Trà My nhớ tới Thủy Tiên, nhớ tới chuỗi hạt và nhớ đến Chúa nên vội xếp sách vở để đến nhà nguyện vì biết rằng ngồi lại đây cũng không học được thêm gì nữa.

Rời khỏi thư viện, Trà My bước thật nhanh hướng về phía ngôi giáo đường, mặt trời như trốn dấu mắt, gió lạnh kéo đến làm tóc Trà My bay bay theo với vạt áo lụa trắng, Trà My thấy chân mình bước những bước ngập ngừng vì gió thổi mạnh. Trà My chợt nghĩ: « mùa đông đến rồi ư? ». Nhìn bên lề đường Trà My thấy hàng cây dài với những cành trơ lá trông thật

buồn, mùa thu đã đem lá đi xa dần những cành cây khẳng khiu không một đám lá che phủ. Trà My nhớ những ngày hạ Trà My và Tuyết Tiên vẫn thường đi trên đường này đến thư viện, ngày đó hàng cây còn xanh lá che bóng mát cho con đường, nhưng bây giờ mùa đông đến nên không còn những cơn nắng gay gắt mùa hạ và lá cây cũng theo gió cuốn bay mất. Một cơn gió lạnh thổi đến, Trà My bước chậm lại, xa xa bóng ngôi giáo đường thoáng hiện sau làn sương mờ.

2

— TRÀ MY.

Nghe tiếng gọi, Trà My giật mình quay lại, anh Phong ngừng xe nhìn Trà My mỉm cười :

— Sáng nay Trà My không học ở thư viện ?

— Có, Trà My vừa học một giờ ở đó.

— Sao Trà My không ở lại học tiếp ?

Trà My nhún mày có vẻ suy nghĩ :

— Tại Trà My muốn đến nhà nguyện đọc kinh.

Anh Phong cười :

— Lại đọc kinh, lúc nào cũng thấy Trà My đọc kinh, cô bé ngoan đạo quá nhỉ.

Trà My nhìn anh Phong cười thật tươi, anh Phong bảo Trà My

lên xe anh chở về nhưng Trà My từ chối :

— Thôi, để My vào đọc kinh, hay là anh Phong vào nhà nguyện đọc kinh với My nhé.

— Anh đang bận, cô bé ở lại một mình, anh về đây.

Trà My bước dần vào khuôn viên nhà nguyện hướng đến tang đá Đức Mẹ, anh Phong nhìn theo bước chân Trà My với nụ cười thật dễ thương.

Trà My đứng chân trước tượng Đức Mẹ, những ngọn nến thấp sáng lung linh trong hang đá trông như những ánh sao lấp lánh trên nền trời. Trà My cúi đầu cho những phút lặng im cầu nguyện, tất cả đều yên lặng ngoài âm thanh của tiếng hát chim sẻ. Chẳng biết từ bao giờ, có lẽ

từ một ngày đã lâu Trà My không nhớ rõ, tình cờ một buổi chiều Trà My theo chị Hằng đi lễ tại giáo đường này, điều làm Trà My chú ý khi đặt chân vào giáo đường là tiếng hót của những chú chim sẻ, tiếng chim hót như hoà điệu với những lời thánh ca vang vọng tạo nên thứ âm thanh thật tuyệt vời, Trà My tưởng chỉ nơi giáo đường này mới có. Thế là từ hôm đó, ngôi giáo đường như có gì quyến rũ Trà My, mỗi buổi sáng đến thư viện Trà My không quên ghé vào đọc kinh.

Bây giờ Trà My cũng đang hiện diện nơi giáo đường này trong không khí yên lặng cổ hũu, buổi sáng nơi nguyện đường thật vắng, Trà My hướng lên Thánh giá Chúa và cầu nguyện, bên ngoài một vài âm thanh êm dịu xen lẫn tiếng gió thổi nhẹ.

3

BUỔI trưa không có nắng, trời dịu dịu như mùa thu, Trà My đi bộ suốt con đường dọc theo chân đồi, nhà Thủy Tiên hiện ra phía cuối đường, căn nhà màu trắng nổi bật với cây hoa Ngọc Lan. Trà My dừng chân trước cửa nhà Thủy Tiên, hoa Ngọc Lan toả hương thơm ngát, Trà My cúi xuống nhặt một cánh Ngọc Lan vương dưới gốc cây, cánh hoa vẫn còn tươi và toả hương

thơm, Trà My cài cánh hoa lên tóc và cất tiếng gọi :

— Thủy Tiên.

Thủy Tiên chạy ra mở cửa trong bộ áo lụa màu trắng trông thật dễ thương, mái tóc che nửa khuôn mặt càng làm nổi bật vẻ đẹp của Thủy Tiên. Trà My chăm chú nhìn Thủy Tiên :

— Hôm nay Thủy Tiên xinh quá.

Thủy Tiên mỉm cười khoe đôi má ửng hồng.

Thủy Tiên và Trà My bước chậm dọc theo con đường dốc, gió thổi đến làm tóc hai đứa bay bay, Thủy Tiên đưa tay vuốt những sợi tóc vương trước mặt và hỏi :

— Trà My thuộc bài chưa ?

— My thuộc rồi nhưng sao My vẫn lo sợ chưa gì mà My đã thấy run run.

Thủy Tiên cười :

— Sao My nhát thế ?

Trà My nói vu vơ :

— My cũng chẳng biết nữa.

Thủy Tiên hướng mắt xuống rừng thông dưới chân đồi và hỏi Trà My :

— Trà My có thấy trời lạnh không ?

— Có chứ, My thấy nắng dịu và gió lạnh nhiều.

— Mùa đông đến rồi My nhỉ.

—Ừ, mùa đông đến lúc nào mà My không biết.

Thủy Tiên nhìn Trà My không chớp mắt :

—Trà My thật ngớ ngẩn, đồ Trà My biết mùa đông có gì lạ đấy ?

— My thấy mùa đông đến mang theo cái lạnh cắt da, nhất là nơi miền cao nguyên này.

— Dĩ nhiên mùa đông thì phải lạnh nhưng còn đặc biệt khác cơ. Trà My quên lễ Giáng sinh rồi sao ?

Trà My như nói một mình :

— Lễ Giáng Sinh, ừ nhỉ, vậy mà My quên.

— Dạo này Thủy Tiên thấy My thay đổi nhiều, hình như... nhưng thôi, mình đi mau kéo trẻ học My ơi.

4

TRÀ My mở cửa sổ căn phòng nhìn xuống rừng thông, gió thổi mạnh khiến Trà My rung mình, Trà My kéo vội chiếc áo ấm khoác lên người, trời đông thật lạnh, Trà My cảm thấy cái lạnh như thấm buốt tận cùng những tế bào trong cơ thể, mùa đông cao nguyên mang một sắc thái đặc biệt, đặc biệt hơn đối với Trà My. Gần hai tháng không rời khỏi bốn bức tường này, Trà My thấy cái lạnh của mùa đông gần với mình nhất, hai tháng với

từng ngày từng giờ không mơ ước, Trà My giật mình khi nghĩ đến thời gian, thời gian của khoảng không gian quanh mình. Ngoài kia rừng thông xa xa ẩn hiện sau làn sương mờ nhẹ như lớp khói, Trà My ngồi sát cửa sổ để nhìn thật rõ từng cây thông dài cao vút, con dốc dẫn xuống chân đồi, con đường nhỏ sát rừng thông, một vài căn nhà dưới đồi và những hàng cây không lá trên đường đi đến nhà nguyện, Trà My cảm thấy cảnh vật chung quanh xa lạ quá, tất cả đều thực sự ngăn cách Trà My với căn phòng nhỏ này. Thật xa vời gần như cuối giới hạn tầm mắt, Trà My mờ mờ nhìn thấy Thánh giá Chúa trên đỉnh giáo đường cao vút, tự nhiên Trà My muốn đến nhà nguyện đọc kinh, đến với Chúa để cầu nguyện thật nhiều, Trà My mơ hồ nghĩ đến ngày Lễ Giáng Sinh sắp tới.

CHẬP chôn với những hình ảnh thoáng đến rồi đi, Trà My mơ màng nhìn thấy bóng Thủy Tiên hiện đến trong chiếc áo lụa hồng trông thật dễ thương, trên tay Thủy Tiên cầm một gói giấy thật nơ màu xanh, Trà My nghe rõ giọng nói Thủy Tiên vang lên thật êm dịu, rồi Thủy Tiên rủ Trà My cùng đi lễ, Trà My cũng mặc áo lụa nhưng không phải màu hồng, chiếc áo lụa trắng mà mẹ mới may cho Trà My để dự lễ đêm Giáng Sinh. Hai đứa bước tung tăng trên đường, Trà My thấy thành phố khoác lên mình một chiếc áo mới, không khí tung bừng khác hẳn ngày thường, những cây thông xanh được tô điểm bằng những trái bóng đủ màu nổi bật với màu sắc lấp lánh của những sợi dây kim tuyến. Thành phố cao nguyên được thắp sáng bởi những ngọn đèn xanh đỏ lộng lẫy, Trà My cảm thấy lòng rộn rã và yêu mến tất cả mọi vật chung quanh. Ngồi giáo đường thân yêu đã hiện ra trước mặt, Thủy Tiên chỉ chiếc ngôi sao thật lớn sáng chói trên đỉnh giáo đường và hỏi Trà My :

— Trà My thấy gì không ?

— Ngôi sao đẹp quá Thủy Tiên nhỉ !

Thủy Tiên và Trà My bước dần lên những bậc thềm giáo

đường, hôm nay không khí nhộn nhịp quá, tất cả mọi người hầu như cùng đến giáo đường để chờ dự lễ nửa đêm, Thủy Tiên kéo Trà My đi qua đám đông tiến về phía hang đá, tượng Chúa Hải Đồng nằm trên đám cỏ trong hang lưà trông thật dễ thương, Trà My quỳ trước hang đá chấp tay đọc những lời kinh cầu nguyện, một lúc sau Trà My quay lại không thấy bóng Thủy Tiên đâu, tất cả mọi người trong giáo đường cũng biến đâu mất, rồi những ngọn đèn màu, những ngọn nến thắp sáng trong giáo đường đều vụt tắt, Trà My không thấy Chúa Hải Đồng trong hang đá, không thấy mọi vật chung quanh. Trà My sợ hãi thét lên : « Chúa ơi ».

TRÀ MY mơ màng nhìn thấy ngọn đèn vụt sáng trong phòng, nghe vẳng bên tai tiếng mẹ và anh Phong gọi tên mình, có cả giọng nói của Thủy Tiên, Thủy Tiên bước đến bên giường trao cho Trà My một gói quà thật nhỏ màu xanh, đúng là gói quà Trà My vừa thấy trong mơ, Trà My nghe thật rõ giọng nói trầm ấm của anh Phong :

— Thủy Tiên tặng quà cho My kìa, còn đây là món quà Giáng Sinh đặc biệt anh dành riêng cho My.

Trà My muốn mở mắt nhìn mọi người, muốn nói những lời cảm ơn anh Phong và Thủy Tiên nhưng sao đôi mắt nặng trĩu và lời nói như nghẹn lại.

Thủy Tiên cầm tay Trà My nói thật nhẹ như riêng để Trà My nghe :

— Thủy Tiên đến rủ Trà My đi lễ đây, lễ nửa đêm vui lắm My ạ, nhưng My còn mệt thì làm

sao đi được, chắc Thủy Tiên phải đi xem lễ một mình.

Trà My nghe Thủy Tiên nhắc đến lễ Giáng Sinh, hình ảnh ngôi giáo đường thân yêu với lời thánh ca vang dậy như lời cuốn Trà My đến với Chúa, xa xa tiếng chuông giáo đường vang lên khoả lấp khoảng không gian còn sót lại với những hình bóng chập chờn, tiếng chuông như rộn rã kêu gọi mọi người, Trà My nói trong hơi thở : « Chúa ơi hãy cho con đến cùng Chúa », rồi Trà My khẽ gọi tên những người thân yêu và mở mắt nhìn mẹ, anh Phong và Thủy Tiên. Khoảng không trước mặt sao mơ hồ xa vời quá, Trà My thấy mọi vật như quay cuồng và tất cả đều nhạt nhòa chỉ còn lại âm thanh tiếng nức nở của mẹ, của Thủy Tiên và tiếng anh Phong gọi Trà My trong hơi nghẹn :

— My ơi.

—...

giáng sinh 71
LYNH THANH THẢO

Đọc và cổ động : * Tuổi Hoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

LỬ EM TÔI

● HỒNG QUÂN

NHỮNG bạn nào sach ra làm em út hay đơn độc không có em thì có lẽ cũng thường tự nhủ là mình vô phúc vì không có « búp bê biết nói » để... nựng và săn sóc cho chúng. Nhưng nếu bạn lớn có ý nghĩ thế thì cũng nên ăn năn, hối cải là vừa vì có em mặc dù thích thật song nhiều lúc chúng làm mình điên đầu dấy các bạn ạ.

Gia đình chúng tôi cũng thuộc loại đông. Ngoài ba mẹ ra thì có cả « lũ nhóc » chúng tôi gồm năm đứa ; Tôi tiên phong đi đầu trong đàn con của ba mẹ, rồi lục đục theo sau là hàng binh tôm tướng có

Nguyễn, Bình, Yên, Sơn. Bốn đứa « lũ tí » này thoạt trông ai cũng có cảm tình, bởi thế mấy đứa bạn tôi cứ hay đến cho chúng quà bánh hoặc rủ đến nhà chơi. Song thực tế bao giờ cũng phủ phàng các bạn ạ, bên cạnh cái hiền ngoan ngoãn là cả một sự tinh nghịch vô cùng. Lại nữa, có lẽ trời sanh chúng ra — không, ba mẹ tôi sanh ra chứ — để chúng hợp đoàn với nhau mà chọc phá và đá kích tôi. chính vì thế, lắm lúc tôi cũng xử dụng chính sách « đàn áp », lên mặt kẻ cả ghê lắm, chị hai mà lị.

Trong dịp bất phước vào một ngày trời thật đẹp, sau một hồi tảo chuyện

ở hàng của một cô bạn, tôi chọn hàng dễ may áo cho Sơn với mục đích đem hẳn ra làm vật thí nghiệm sau một đêm nghiên ngẫm quyền « tự học cắt may toàn khoa ». « Vạn sự khởi đầu nan » tôi vẫn biết thế nên hết sức thận trọng đo đo, cắt cắt. Vì chưa có kinh nghiệm nên buộc lòng Sơn phải thử đi thử lại nhiều lần. Nhưng đó cũng là ý muốn của thợ để đem về 2 điều lợi: trước hết là để tôi biết xem chỗ nào chưa vừa mà chữa, hai nữa là để mình vừa làm, vừa ngắm cái công trình « đại quy mô » của mình.

Vừa cho Sơn thử đến lần thứ ba là Yên đã la lên:

— Rồi, chỉ hai bị tờ trác rồi, áo Sơn chật quá.

Mặc dù áo không chật tôi chắc thế, song trong dạ cũng hơi run run. Nhóc Bình lại thêm vào:

— Sơn coi chừng tết nay không có quần áo mới đâu nhé, để chỉ hai may là phải để phòng. Đến khi cái áo hoàn thành là đã cú mềm và thùng 12 lỗ đó nghe.

Ngượng quá, tôi hét đùa cho đỡ thẹn:

— Tụi bay đi hết không? Muốn ăn đòn hay sao mà ở đó lắm mồm nhiều chuyện?

« Lũ hốn » vội chạy mất, tôi tự nhủ cố gắng may cho đẹp để khỏi mất mặt anh hùng. Thế rồi áo Sơn cũng xong, tôi hãnh diện cho Sơn mặc vào:

— Đây, đứa nào bảo hư, bảo cũ gì đâu?

Bình suýt xoa khen:

— Chu chơa, áo Sơn đẹp quá, giống cái bao bông bột ghê.

Cả lũ cười lên, Nguyên thêm:

— Hồng phải đâu, sao em thấy nó giống áo của Charlot. Ghê vậy đó.

— Sơn mặt áo này y hệt con kênh kênh từ đầu tới đuôi.

Tiếng Yên eo éo vọng vào làm cả bọn cười như nắc nẻ.

« Miềm dịu là chính sách tốt nhất ». Tôi nghĩ thế vì thấy đàn áp không đem lại kết quả, trái lại, chúng còn kết đoàn để cùng kích, chọc quê tôi. Đòi chiến lược, đi học sáng nay tôi nhin què, mua vẽ cho chúng mỗi đứa một trái quít. Các bạn nghĩ xem, có phải tôi hà tiện đâu, song với thời buổi vật giá leo thang này, 100đ bốn trái quít thì phải công nhận nó « hơi nhỏ ». Về đến nhà, tôi bật mí hơi hơi:

— Chỉ có cái này hay lắm, ai ngoan thì chỉ sẽ thưởng.

Vừa nghe tôi nói thì ôi thôi, chúng phục vụ hết chỗ nói, đứa cắt giày, đứa cắt cặp, đứa lấy quần áo... Tôi mừng thầm phen này đã thu phục được nhân tâm. Trjah trọng, tôi mở gói chia cho từng đứa. Thường những phút vui không lâu dài với ta, tôi tưởng rằng chúng sẽ mừng, nhưng thào ơ! Mặt đứa nào đứa nấy bí xị. Biết thế nào lũ quái này cũng mở

radio, tôi vội vàng bỏ đi, để phòng sự tấn công của chúng.

— Ủa, em mới bóc ra chưa ăn mà quít của em đâu mất rồi? Chắc chị hai mua quít lựa toàn vỏ không chớ gì?

Sơn lên tiếng trước, Bình không kén:

— Sơn tắt quạt máy cho chị coi, gió thổi bay trái ping pong của chị rồi đây nè.

— Lấy cho chị cái kính hiển vi để chị tìm trái quít của chị coi Yêo, nó mới rớt kẻ tay của chị mà chị tìm này giờ không ra. Nhớ lấy kính hiển vi điện tử đó nghe.

Rồi cả bọn chúng cười ầm lên khiến tôi tức "ư ư gan". Thật đúng là "cho nhân, nhân trả oán mà". Thuận tay tôi muốn ký mỗi đứa một cái hết sức, song nghĩ như thế là thất nhân tâm, mình phải thấu phục lòng dân bằng tài đức chớ phải không các bạn? Thêm lần nữa, tôi lại đổi chiến thuật, mình cần phải làm gì thật hoàn hảo để bọn nhóc hết dám "đón mặt" nữa thì tôi mới trị chúng được chớ. Săn dịp nhà có đường bột, trứng gà và tôi cũng mới vừa học ở mọ cách làm bánh bông lan tròn, bông ruột! Tôi nghĩ thầm, "rồi đây các cưng hết chê chị nời. Chờ xem tài khéo của chị nhé".

Ý nghĩ làm tôi sung sướng. Thấy tôi sửa soạn làm bánh, "lũ quái" lại một phen nhao lên.

— Trước khi bắt tay vào việc, em xin nghiêng mình, trân trọng chú: chị hai được may mắn, ổ bánh của chị sẽ thơm tuyệt vời nhờ... mùi khét.

— Xì, chị hai mà làm bánh khét à? (Tôi nở mũi ra, ít nhất cũng còn được một đồng minh chớ.) Với kinh nghiệm 14 năm làm bếp thành thạo, bánh của chị hai không bao giờ khét cả chị cháy đen thui mà thôi (Đáng đánh chưa?).

— Hồng biết chị Hai cho mình ăn bánh bông lan tươi hay bông lan béo khô đây nữa chớ?

Bực mình quá, tôi hét lên:

— Tụi bây lên nhà trên chơi hết hôn! Lơ mơ tao cho ăn củ mấy ấm dít, ấm miệng là hết nhiều chuyện hà.

"Lũ hốn" cười rúc rích, dọt mất hết. Tôi thở phào ra và bắt tay vào việc. Cần thận, tôi đoong bột, đường ký lưỡng. Đánh trứng gà cho thật nổi, cho vani vào cho thơm. Xong xuôi, bắt soon lên bếp, tráng beurre đều rồi đổ bột vào. Cần thận hơn nữa, tôi canh lửa trên lẫn dưới cho thật vừa và nghe nhe nhòm cả người. Phen này chắc hẳn mẹ sẽ khen con gái mẹ khéo, nhất là lũ quái hết phượng xuyên tạc... Bỗng, xoàng... Tôi vội và chạy lên nhà trên. Trời ơi! Cái bình hoa mới mua của tôi đã rơi xuống đất vỡ tan. Cả một buổi sáng cùng với cô bạn thân mới lựa chọn được nên tôi ưng ý về bình hoa này vô cùng. Tức

giận, tôi vớ ngay cây chổi lông gà chạy lại hỏi :

— Đứa nào làm bẽ ?

— Dạ em Sơn ! Yên nhanh nhàu.

— Dạ tại mấy chị rủ em chơi làm kiếm sĩ với hiệp khách.

— Dạ em hồng có, chị Tư rủ trước.

— Thôi, không có trước sau gì nữa cả, cúi lên divan hết.

Bốn đứa nằm chiếm hết cả divan, tôi giận dứ dứ vào mông mỗi đứa mấy cái. Mặt đứa nào đứa nấy cũng méo xẹo. Tôi lại giảng moral một hơi : nào là lớn rồi đừng khỉ khọn như vậy là hư (tôi bắt chước mẹ câu này) nào là phải điếm dạm, chơi cho dầm thắm.

... Bỗng có mùi gì khen khét từ bếp đưa lên, trực nhớ ra, tôi hốt hoảng chạy xuống, còn gì là ở bành bành lan của tôi ? Nó đã cháy đen hết trơn. « Lũ quái » lại hại tôi rồi, thế này tôi đã bị tổ trác. Công lao ơ, thôi già từ hết, cũng chỉ vì mới bắt tay là đã bị trù ẻo mà, đúng là tại miệng chúng « ăn mắm ăn muối » nên mới xảy ra chuyện.

Thật là khó và khổ cho kiếp làm chị. « Cương nhu đủ điều » mà không đem lại kết quả tốt như ý, dè giận thật.

Tuy nhiên, mỗi khi chúng đi học hay vắng nhà, mỗi khi về quê thăm ông bà, tôi lại cảm thấy buồn bã vì thiếu vắng sự chọc phá tinh nghịch và đáng yêu của chúng trong căn nhà rộng, im lìm.

HỒNG QUÂN

HỌC TRÒ NGÔI TRƯỜNG MỚI

Em có ngôi trường mới
Cho niên học cuối cùng
Tựa trường mùa thu tới
Lòng vương chút bóng khuâng

Ngôi trường xưa cổ kính
Mái ngói đã rêu phong
Hàng cây hoa giấy tím
Nở trên cành nhiều bông

Đưa em vào ngày tháng
Ở ngôi trường trang nghiêm
Làm học trò buổi sáng
Chừng lạ được đầu tiên

Có bạn bè mới nữa
Lúc đầu chẳng biết tên
Và thời gian lần lữa
Rồi cũng sẽ thân quen

Thầy giáo mới lớp học
Dạy ở trường nhiều năm
Trên đầu hai thứ tóc
Mắt thoáng buồn xa xăm

Trang đầu tập vở mới
Chép bài học đầu tiên
Ngượng ngùng trong lời nói
Với bạn bè ngồi bên

Chim mới chừng dỡ ngõ
Thương yêu nào xa xưa
Về những ngày tháng nhớ
Ở ngôi trường quen xưa

TRANG VY
(bút nhóm hoa nắng)

● VƯƠNG NGUYỄN ●

Nước Mắt Hồng

NĂNG chiều trời nhẹ trên đồi. Bé vẫn đi miên man dẫm trên đám cỏ dưới chân cội lồi mòn này — cũng như buổi chiều như thế này — Bé cùng Chi âm thầm đi cạnh nhau, mỗi đứa mang theo một ý iếm riêng tư. Bé quen Chi từ khi vào Đệ Thất. Cô bé thật hiền có đôi mắt buồn vời vọi. Bé và Chi ngồi gần nhau do cô giáo xếp qua buổi học đầu tiên. Bé được biết Chi của Bé không còn mẹ chỉ sống bên tình thương của ba và sự cưng chiều của chị Hà. Chi cũng thích chơi thân với Bé. Những giờ ra chơi hai đứa rủ nhau ra ngắm cảnh quanh trường. Trường Bé và Chi thơ mộng lắm cơ. Nó nằm trên ngọn đồi. Đứng trên gò

đất cao có thể thấy thành phố đang nhộn nhịp loang loáng một nước hồ Xuân Hương và nóc nhà thờ cao vời vọi (vì những hàng thông che khuất). Cứ thế mỗi giờ ra chơi Bé cùng Chi chạy ra ngắm nóc nhà thờ ấy. Những lúc đó Bé cảm thấy Chi không còn đứng bên Bé nữa. Đôi mắt Chi không rời nóc nhà thờ. Bé cứ tưởng Chi đang quỳ dưới chân Đền Mẹ hướng đôi mắt lên cầu nguyện cho những người thân của Chi. Bé còn nhớ lắm, những ngày có giờ nghỉ Bé cùng Chi xách cặp đi ven đồi vui chân đi mãi. Gió thổi lồng lộng từng hàng thông vì vu ca bản nhạc chào mừng hai bé. Chi áp cặp vào ngực nói :

— Lúc nào trước Giáng sinh cũng lạnh ghê nhỉ.

Bé đi sát vào Chi.

— Ủi! Lạnh mới thế Chi à!

— Nhi ơi! Đi với Chi tìm cành thông nào thật xinh để làm cây Noel đi còn một tuần nữa là đến rồi.

Hai đứa lần đến đồi thông trước mặt, sờ mó cây này sang cây khác, cây nào trông cũng dễ thương.

— Nhi ơi! Chi thích cành này ghê đi.

— Nhưng...

— Sao hở Nhi.

Bé nhìn sâu vào đôi mắt buồn của Chi.

— Nhi sợ người ta bắt gộp bé thông người ta là đấy!

Mắt Chi thoáng buồn Bé vò một

nắm thông trong tay mùi nhựa thông hăng hắc khó chịu. Chi cùng Bé trái gậy dựa vào gốc thông.

— Nhi này ! Giá nhà Chi có cây thông này trước nhà thì tuyệt nhỉ. Chi khỏi cần chập đem vào nhà. Chi sẽ trang hoàng cây Noel của Chi thật đẹp này và Chi thích nó ở ngoài trời cơ. Chi sẽ ngồi dưới gốc cây chờ ông già Noel đến phát quà cho Chi và Nhi nữa.

Hai đứa lại im lặng không gian thật tĩnh mịch. Bé lắng nghe từng cơn gió thổi làm những trái thông khô rơi quanh chỗ Bé cùng tiếng vu vu cao vút như ru hai bé ngủ. Bé không có đạo nhưng Chi cũng chơi thân với Bé chủ nhật nào Chi cũng rủ Bé đi lễ. Bé vào nhưng không lễ đứng nhìn Chi mảnh khảnh trong chiếc áo dài trắng đang quì xuống cầu nguyện. Không biết Chi có cầu nguyện cho Bé không ? Mà Bé thấy Chi quì thật lâu dưới chân Đức Mẹ và nói lẩm nhẩm Chi tìm đến Bé trao nụ cười thật tươi. Bé hỏi :

— Chi có cầu nguyện cho Nhi không ? Có xưng tội dùm Nhi không ? Vì hôm qua chúng mình bắt bướm ép vào vở đấy.

Chi nắm lấy tay Bé cười :

— Có và Chi cầu xin Đức Mẹ nhiều lắm cơ ! Xin cho ba luôn luôn an lành cho chúng mình học giỏi này. Ban cho chúng mình đầy đủ đức tin của những người con của Chúa.

Và như thế chủ nhật nào Bé cũng

theo Chi đến nhà thờ. Nhà Đức Mẹ với đôi tay mở rộng như đón tất cả yêu thương vào lòng. Nhìn Chúa Giêsu chịu đóng mình trên thánh giá để chuộc tội cho mọi người. Bé cảm thấy mến Chúa dạt dào, Bé nghe Chi kể nhiều chuyện thương tâm trong cuộc đời của Chúa, Bé yêu tấm lòng vị tha bác ái của Chúa, Bé cảm thấy sống gần với Chúa, mặc dầu Bé không thuộc câu nào trong kinh thánh.

Chi của Bé này giờ dựa vào gốc thông ngủ một giấc thật lâu. Gương mặt Chi trong giấc ngủ trông xinh tẽ. Bé mong trong giấc ngủ ngày thơ ấu Chi sẽ gặp bà tiên nhân ái đến âu yếm săn sóc Chi.

Bóng chiều tắt hẳn sau những hàng thông, Chi trở dậy, hai đứa phủi sạch áo quần ra về, bưng hai đĩa song song bên nhau dậm lên cỏ bắt đầu vớt mùi sương. Gần đến nhà, Chi trao cho Bé chiếc « carte » thật xinh.

— Ngày mai Chi đến nhà Nhi đi lễ, đêm Noel phải đến nhà Chi nhé ! À ngày mai chúng mình mặc áo dài trắng, lễ xong đi mua quà tặng ba. Noel Nhi không đến Chi

giận dấy. Bé gạt đầu chỉ thoáng thấy Chi vụt biến mất trong nhà...

Bé thức giấc vừa đánh răng đã thấy Chi ngoài ngõ. Thấy Bé, Chi nhón mặt:

— Dậy trề vậ Nhi.

Bé không đáp ngấm Chi thật lâu:

— Chi xinh ghê!

Chi lướm bé một cái, rồi véo vào tay bé thật đau:

— Chi thấy Nhi dễ ghét làm sao ấy.

Bé mỉm cười bỏ Chi chạy vào nhà.

Chủ nhật phổ đông Chi và bé chen lấn đến nhà thờ. Không như mấy lần trước Bé quì dưới chân Đức Mẹ cầu nguyện cho ba mẹ anh Nhân cùng những người thân ở xa. Cho Bé và Chi, Bé nguyện nhiều lắm, khi bàn tay đặt nhẹ lên vai, Bé ngược lên bắt gặp đôi mắt dễ thương của Chi.

— Nhi nguyện nhiều ghê.. làm Chi chờ đấy.

Bé cười đứng dậy sánh vai cùng Chi ra khỏi giáo đường.

Đêm Noel Chi bận áo màu huyết dụ. Bé hơi ngạc nhiên về màu áo của Chi (định chốc nữa sẽ hỏi) Chi đang sửa lại chiếc hang nhỏ, vài con chiên đứng vây quanh Chúa hài đồng Bé Chi nắm tay em dắt đến xem cây Noel.

— Ai làm cây Noel cho Chi đấy.

— Chi Hà với Chi.

— Ba Chi được về nhà không? Chi lắc đầu buồn bã.

Bé cùng Chi ngồi dưới gốc cây. Bé ngược lên trời tìm những vì sao đứng gần nhau như Chi với bé vậy. Chi nãy giờ yên lặng. Biết tính Chi nên Bé nhìn những vì sao cao lẩn trong khoảng tối mênh mông. Sương rơi lất phất trên đầu Bé và Chi.

— Sao Chi buồn vậy kể chuyện hay hát cho Nhi nghe đi.

Chi lắc đầu. Bé nghĩ thầm cô bé hôm nay lạ thật... nhưng bé nghĩ ra rồi.

— Chi nhớ mẹ phải không?

Chi gạt đầu giọt nước mắt rơi trên má Chi lăn dài vào tay Bé. Bé biết làm gì cho Chi vui bây giờ. Chi ơi! Chi không có đũa, Chi còn tình thương của ba, lòng yêu thương bao la của Chúa mà lúc nào Chi cũng nói đến tình thương nhỏ bé của Nhi. Hôm nay mừng Chúa ra đời Chi phải vui mới được cơ không nhè Nhi giận.

Mắt Chi rỏ hoảnh. Chi cầm vội tay bé.

— Bằng lòng hát Nhi nghe mà Nhi ở lại ngủ với Chi nghe.

— Ỗ, Nhi chưa xin phép mẹ.

— Thôi mai Chi qua nói mẹ. Mẹ không rầy đâu. Bé gạt đầu.

Chi hát cho Bé nghe những bài thánh ca thật hay giọng Chi buồn buồn rót vào tai bé. Tiếng Chi reo.

— A! Ông già Noel đến.

Bé nhìn lên ông mập mập ghê đi mang đầy người đồ chơi quà bánh. Ông đến xoa đầu bé và cho quà thật nhiều. Ông không cho Chi nhưng nói gì với Chi mà bé nghe không rõ rồi dắt Chi của bé đi. Bé ngạc nhiên hỏi.

— Ông để Chi ở với cháu. Không. Cháu trả quà ông đấy.

Ông cười dắt Chi đi, Bé miễn cưỡng chạy theo náu áo Chi. Chi quay lại dõi mắt dò hoe.

— Sao Chi không nói với Bé lời nào vậy ! Chi giận Bé. Không, Chi vẫn thương bé lắm cơ mà Bé gào lên : Chi... Chi ơi, Ầm.. Ầm tiếng nổ chát chúa làm bé văng tuột xuống giường. Bé sờ trán thấy còn những giọt nước mắt nóng hổi. À thì ra bé mơ thấy Chi bị ông già Noel dắt đi. Tiếng nổ liên tiếp làm tai bé ù đi. Tiếng ho của ba trên lầu xuống kêu mẹ cùng các con xuống hầm. Bé nhắm mắt tưởng tượng đến Chi giờ này nằm nấp trong lòng chị Hà. Những loạt đạn vẫn tiếp nối nhà bé rung rinh, tiếng máy bay ù ù xa lẫn còi cứu thương rú lên lạnh lạnh trong đêm tối và đâu đây tiếng người la ơi ơi, ba lóí hình như dây phở

của bác Vạn. Bé run lên, ba bé vừa nói gì. Nhà bác Vạn bị à. Rồi Chi. Trời ơi ! Chi của bé có sao không. Bé hoảng hốt đến bên mẹ :

— Mẹ ơi, con sợ nhà Chi bị pháo kích đó mẹ.

Mẹ trấn an bé.

— Không chắc đâu con.

Mẹ lại dỗ giấc ngủ cho Bé. Bé không ngủ được chập chờn thấy Chi quằn quại dưới đồng gạch vụn máu ướt loang cả thân thể Chi. Sao bé nằm mơ thấy Chi của bé bận áo màu huyết dụ mà Chi cùng bé không thích. Mơ mơ sáng bé vùng dậy lên ba mẹ chạy đến tìm Chi. Buổi sáng trời thật lạnh bé cứ băng say rào bước. Cái gì擋 trước bé đây, không lẽ bé lộn đường, không, gần bên vườn nhà Chi đây mà. Bé bỏ quên đồng gạch ngồn ngang chạy vào nhà hơ hời. Chị Hà đang tìm gì trong tủ, bé vội hỏi :

— Chi của bé đâu rồi chị.

Chị quay lại ôm bé vào lòng nức nở. Bé rớt ruột tiếng chị nói trong tiếng nức.

— Chi của bé... đã...

Bé hỏi dồn.

— Đã sao hả chị ?

— Đã chết trong đêm pháo kích rồi.

Mắt bé hoa lên cảnh vật nhầy nhụa, bé ôm đầu lao đảo.

— Sao thế Nhi ?

— Em hơi chóng mặt chị ạ !

— Thế thì ngồi xuống đây một tí cho đỡ mệt.

— Chỉ có nói là đưa Nhi cuốn sổ tay của Chi để cho Nhi, chị tìm đã nghe. Bé gật đầu không đáp. Cuốn sổ của Chi lồng hình Chi và bé những bài thánh ca Chi chép tặng bé. Nhìn dòng chữ mềm mại trên trang giấy bé liền tưởng đến Chi nằm một mình trong phòng lạnh.

— Chị Hà cho em đến thăm Chi lần cuối được không ?

— Ừ. Bé theo chị. Trời lạnh thế này Nhi không lạnh sao ?

— Dạ lạnh lắm chị. Sáng dậy em vội chạy qua đây nên không kịp mặc áo lạnh.

— Bé bận dở chiếc áo của Chi vậy.

Bé rung mình bận áo Chi vào hồi hà theo chị Hà ra xe.

Chi của bé năm đó không nói với bé một lời. Từ nay trên đời thế giới sẽ không còn Chi bên bé. Bé cởi chiếc áo len đắp thêm vào người Chi. Đám Chi vồn vồn mấy người, Bé, Chị Hà và ba Chi. Bé vốc nắm đất liềm xuống để tiễn người bạn yêu vừa ra đi. Từ đây Chi sẽ nằm yên nghỉ quên đi phiền nhọc cõi đời...

Noel năm nay lại về, bé xin ba mẹ làm cây Noel thật đẹp ở trước nhà, bé sẽ mời Chi đến. Bây giờ Chi là khách. Bé sẽ hát những bài thánh ca mà Chi đã hát, kể lại những ngày thiếu vắng Chi trên khoảng đường từ nhà đến trường. Tiếng radio vừa

cho hát bản thánh ca mừng Chúa chào đời. Bé thoáng gặp đôi mắt buồn buồn của Chi sao nó linh động lạ. Chắc là Chi đến với bé rồi, nhưng Chi còn giận bé nên không thềm ra mặt. Bé ngược lên chợt hiểu, một vì sao đứng cô đơn trong khoảng không gian đen tối. Bé khóc những giọt nước mắt thi nhau thánh thoát rơi. Biết bao giờ bé được cùng Chi ngồi dưới cây Noel để chờ ông già Noel đến phát quà. Không bao giờ vì Chi của bé đã chết. Cũng đêm này chiến tranh đã cướp của bé người bạn hiền hòa dễ thương, chuông nhà thờ ngân vang. Bé đến quì bên Chúa cầu xin cho linh hồn Chi được về gần Chúa, cho tất cả mọi người đừng thù hận nhau tìm đến với nhau để tránh bớt những đau thương trang trải trên đất nước nhỏ bé này.

— Nhi khóc đấy à.

Mẹ đến gần bé lúc nào bé chẳng hay liếc ngược nhìn mẹ bắt gặp ánh mắt dịu ngọt của mẹ : Lạy Chúa Người đã ban cho con một người mẹ đầy đủ đức tin và con sung sướng khi còn mẹ.

Bé rúc vào ngực mẹ.

— Nhớ Chi quá mẹ.

Mẹ luồn tay vào tóc bé :

— Nhớ Chi thì nên cầu nguyện cho Chi, đừng khổ nữa, hơn một giờ rồi vào nhà kể sương xuống nhiều bị cảm đấy.

Bé nhìn cây Noel, lững thững bước theo mẹ vào nhà.

VƯƠNG NGUYỄN

(thương tặng linh hồn Cúc Chi)

VÀO ĐÔNG

Một chút xôn xao nghe như mùa
đông
Niềm tin chợt đến thấp sáng trong
lòng
Em có nghe hồn ma oán ngàn nỗi
tiếc
Rồi mắt trông chờ chỉ một mùa
đông
Kỷ niệm nào về còn trong tâm tay
Xanh xao nỗi nhớ vàng vọt bao
ngày
Dưới gác chông gió mùa đông lạnh
lạnh
Em có ngờ mình còn tuổi thơ ngày
Một sáng vào đông tôi tìm trở lại
Thánh lễ nhiệm màu vàng mờ trong
em
Cái mặt nguyện cầu niềm tin với
vội
Nghe âm linh hồn một nỗi bình yên
Tôi xin một lần niềm tin thấp sáng
Mùa đông tìm về bất ngờ tin yêu
Vàng ánh sao trời trên ngàn ý sống
Thánh thoát chông ngàn vang tiếng
nguyện cầu
Buổi sáng vào đông cao vút kính
cầu
Em tôi một lần được hết lo âu
Gió lạnh mùa đông nghe hồn tha
thiết
Ngước mắt niềm tin chan chứa
nhiệm màu
UYÊN HOÀI

XANH NGÔI ĐẤT HỨA

Đêm Noel Chúa về như mơ ước
Thật yên bình, thật cao cả ánh linh
Trời đầy sao, mây bay bay tha
thoát
Nghe thánh ca bừng trời quê hương
minh
Giăng cánh ngọc, vì sao long lanh
sáng
Thay hỏa châu làm đẹp khoảng
huyền vi
Tiếng chuông giáo đường đêm nay
vang đồ
Sáng im hơi, thôi chẳng nỏ ấm i
Và em bé thật nhẹ nhàng qui xuống
Môi ngày thơ, nhịp khẽ kinh kinh
màng
Mười ngón tay hiền ngoan đứng
trước ngực
Chút xù nào tím cảm thấy bằng
khoảng
Trong đêm nay, trời quê hương
sáng chói
Đất hứa xanh ngôi màu của mến
thương
Cầu quê hương có ngàn đêm êm ái
Không buồn đau, không vết tích
chiến trường
Rồi Việt Nam sẽ êm như mộng cỏ
Dân chúng ấm lòng hơi ấm dân
chiến
Chúa dang tay, vinh danh cao cả
Bình an dưới thế đời sẽ ngoan
hiền
LÊ NGUYỄN MAI TRẮNG

3 CHÀNG THẨM TỬ

TIẾP THEO

● NGUYỄN THÁI HẢI

V. — VỤ MẮT GÀ

Chúng tôi đem những điều tai nghe mắt thấy kể lại cho mấy người lớn biết. Lúc đầu, mọi người tưởng chúng tôi bày chuyện cho vui, nhưng rồi trước sự cải chính kịch liệt của bộ ba thẩm tử, thêm vào đó, nét sợ hãi trên gương mặt chàng Hồng, chàng Dương khi kể chuyện, tất cả mới tin là chuyện có thật. Bỏ tôi bàn:

— Mình đi báo cho cảnh sát biết?

Mẹ tôi rít lên:

— Ấy, không nên... Tôi nghĩ là không nên... Báo cho cảnh sát thì lời thôi lắm... Chúng nó còn bé cả...

Giờ ơi, lâu lắm tôi mới nghe được mẹ tôi báo rằng tôi còn bé (1) Giá là lúc khác thì tôi đã sung sướng reo lên rồi hỏi mẹ rằng: «Mẹ nói thật đấy chứ mẹ? Con còn bé thật chứ mẹ?». Đề sau đó, đòi những quyền lợi như bọn em tôi. Nhưng lúc này, tôi chẳng dám hé môi, chỉ còn lặng thinh chờ người lớn quyết định.

Bác Duy tính toán:

— Mấy đứa chỉ mới thấy vài dấu hiệu khả nghi rồi suy đoán rằng có một vụ giết người ở trên núi chứ sự thật ra sao thì chưa rõ vì chưa có chứng cứ hiển nhiên. Bây giờ bác tính thế này, mình cứ im lặng, xem như không biết gì hết. Nếu quả có vụ sát nhân, thế nào rồi người ta cũng phát giác ra xác chết, rồi nhà chức trách sẽ phải mở cuộc điều tra. Khi đó, nếu thấy cần, mình sẽ ra khai trình cho họ có thêm tài liệu ..

Mẹ tôi lo lắng:

— Thôi, tôi xin bác. Cứ để vụ này qua đi, coi như mình không biết gì hết, chứ ra khai trình, không khéo họ lại nghi ngờ mình thì khổ, có phải là tai bay họa gởi không?

Rồi mẹ dặn chúng tôi:

— Từ giờ trở đi, không đứa nào được nhắc đến chuyện ấy nữa.

Chúng tôi cùng vâng dạ xin nghe theo. Tuy nhiên, càng cố quên, tôi (và có lẽ Hồng, Dương cũng thế) càng thấy những hàng chữ «Địa điểm giết», «Địa điểm thủ tiêu», hai chữ ký tắt «M.Đ.» lớn vồn trong trí. Đây là một vụ sát nhân thật sự hay chỉ là một trò đùa của ai đó? Còn những lời nói của hai kẻ lạ mặt trên núi mà chính tai chúng tôi đã nghe thì sao?

Hôm sau xem báo, chúng tôi cố tìm xem có tin một vụ án mạng nào xảy ra ở Vũng Tàu không, nhưng chẳng có gì. Mua thêm tờ khác dò xem cũng không là không. Bỏ tôi có trở lại bãi Dâu nghe ngóng và cho biết: không nghe ai nói rằng ở đó có chuyện gì cả. Bấy giờ, mọi người mới tạm yên tâm. Tôi thì chỉ còn tức trong lòng vì không hiểu rõ ý nghĩa của hai hàng chữ ký lạ mà thôi.

Đã đến ngày thứ năm của chuyến nghỉ hè. Chỉ còn hai ngày nữa, chúng tôi phải về Sài Gòn. Bọn trẻ chúng tôi đã họp hội đồng đề bàn cách xin ở lại thêm ít ngày nữa, nhưng ý kiến nào đưa ra cũng không ổn, cuộc họp đành kết thúc với những cái lắc đầu chán nản: «Đành vậy thôi».

Trong hai ngày còn lại, chúng tôi bàn tính sẽ đi cho thỏa thích, kéo lúc về rồi tiếc rẻ. Trước đó, chúng tôi đi tắm liên miên. Bọn con trai ham phơi nắng, đứa nào da cũng xạm đen hắc. Bọn con gái tắm xong, vội vàng lên tắm nước ngọt ngay mà da cũng hồng hào hắc lên. Ấy thế mà trong chương trình của thời gian còn lại vẫn có mục tắm biển! Leo núi thì hắc rồi, nhưng là leo lên các núi có chùa chiền chứ núi Bãi Dâu thì... có cho kẹo cũng chẳng ai dám.

Chiều hôm ấy, chúng tôi đi tắm ở Bãi Sau vừa về thì nghe bác Tám giữ nhà than bị mất hai con gà mái, lại là hai con đang đẻ trứng mới khở chứ. Bác đã tìm khắp nơi mà không thấy tăm dạng chúng đâu cả.

Chúng tôi thấy tội nghiệp bác, và tội nghiệp luôn cho chúng tôi nữa. (Hai con gà cung cấp trứng cho chúng tôi điểm tâm hàng sáng mà ily), cả bọn túa ra tìm hộ bác Tám. Cuộc tìm kiếm diễn ra trong sự vui vẻ vô cùng.

Một lúc, có tiếng reo :

— A, đây rồi.

Cả bọn đổ xô lại :

— Thấy gà rồi hả ?

— Chưa, mới thấy.. dấu chân nó thôi.

— Thế mà làm người ta tưởng...

Cả bọn lại tiếp tục đi tìm quanh nhà. Có đứa ra cả ngoài hàng rào phía trước mà tìm nữa. Một lúc, trời vừa sập tối, chúng tôi vẫn hoài công. Bác Tám cảm ơn chúng tôi và mời cả bọn vào dùng cơm kéo dài. Nhưng chúng tôi mãi vui, đòi đi tìm thêm tí nữa. Cũng lúc ấy, thằng Hồng tìm được một...hang chuột. Chúng tôi vây quanh nó. Hồng khoe óc trình thám :

— Đúng là chuột đã tha mất hai con gà rồi. Minh sẽ tấn công lũ chuột...

Con Hoa :

— Gớm, trình thám với trình thiếc. Chuột gì mà tha nổi gà mái đâu mà mày kẻ tao nghe xem ?

Hồng đỏ mặt, ngụy biện :

— Nhưng...nhỡ bọn chuột chúng nó đoàn kết thì sao ? Cũng như.. cũng như tụi em mấy đứa mà đoàn kết lại, còn lâu mới sợ chị...

Con Hoa sùng sộ :

— A...Cái thằng này giỏi quá nhỉ ? Mày dám ví tao là gà mái à ? Đồ... đồ chuột !

Mọi người có mặt cùng cười vui vẻ. Thằng Hồng vớ ngay câu măng của con Hoa :

— Thế chị có ghét lũ chuột không ?

— Sao không !

— Trong hang này nhất định có chuột chứ ?

— Chắc thế !

— Em sẽ tấn công chúng, chị giúp em không ?

— ...Ơ...ơ...thì giúp...Nhưng...giúp cái gì bây giờ ?

Thằng Hồng như đã có chủ ý, có lẽ nó xem chừng cái trò tìm gà mái không thấy chẳng có gì là thú vị, mới hăm hở tìm hang chuột

để bày trò bắt chuột cho vui. Nhà thám tử khoa hai tay lên cao, đồng đặc tuyên bố:

— Xin báo cáo cho bà con được biết, mình sẽ tổ chức một cuộc hun chuột...

Cùng tôi reo hò tích thú. Gì chứ hun chuột thì chúng tôi có rất nhiều kinh nghiệm. Vui khỏi chê. Mà còn ở đây ngày nào, nghịch được gì cứ nghịch cho hã, chứ về Sài Gòn thì hiếm có cơ hội để đùa giỡn lắm.

Cả bọn chia nhau, đứa tìm gậy, đứa tìm các miệng hang khác, đứa tìm rơm, đứa lấy xăng, đứa xin hộp quẹt. Xong xuôi, tất cả cùng bố trí trận thế... hun chuột. Hồng nắm một nắm rơm, chế ít xăng, châm lửa rồi ném vút vào hang chuột. Lửa cháy lan sang mấy nắm rơm bên cạnh. Xong xuôi, nó mới thủ cây gậy rình trước cửa hang. Thành Dương, thằng Hồ cầm cây gậy canh ở một miệng hang khác gần đó. Con Hương, con Huyền, con Hoa và tôi dàn hàng ngang chặn đường rút lui của chuột. Dung và con Hằng lăm lăm một cái thúng để úp chuột.

Lúc ấy, bố mẹ tôi, hai bác: Duy và vợ chồng bác Tám đã đứng cả trước hiên chứng kiến. Mẹ tôi nói:

— Để xem anh em chú mày tiêu diệt được mấy chú chuột mà xem đứa nào đứa nấy... cô hồn ghê!

Khói bốc lên mù mịt, len lỏi một phần vào trong hang chuột. Mọi người hồi hộp đợi.

Chợt có tiếng chít chít rồi một chú chuột chạy vụt ra khỏi hang. Hai cái gậy vụt xuống nhưng con chuột thoát khỏi. Đến hàng rào cản của tôi, Hoa, Huyền, Hương, bốn cái gậy lại vụt xuống. Nhưng địch đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc! Chúng tôi chưa biểu lộ được một cử chỉ tiếc rẻ nào thì một, hai rồi ba chú chuột khác từ trong hang tủa ra. Cả bọn đua nhau đập... xuống đất. Suýt chút nữa tôi ăn một gậy của con Hoa (Đã bảo là em gái tôi khéo tay lắm mà).

Con Hằng bỗng reo lên:

— Được một con rồi!

Chúng tôi cùng hướng về phía nó. Dung đang giữ chặt cái thúng, bên trong tiếng chú chuột chít chít vọng ra. Chuột trong hang cũng đã hết, cả bọn chạy lại vây quanh cái thúng úp chuột. Thằng Hồng quay về phía sáu người lớn báo cáo:

— Kết quả cuộc hành quân tiêu diệt chuột, bên ta vô sự, địch một tên bị bắt sống.

Mẹ tôi bảo :

— Giỏi lắm, công trình sắp đặt chín đĩa, một bó rom, nửa lít xăng để được một con chuột. Gớm ! Không biết thẹn mà còn khoe với khoang...

Ngoài này, chúng tôi đang hội nghị thúng tròn luận tội con chuột :

— Xét rằng, chuột là loài vật bần thiêu, nguy hiểm có thể truyền cho ta bệnh dịch hạch. tôi đề nghị...

—... Xử tử !

— Bằng cách treo cổ ?

— Hòa thiêu ?

— Ném đá ?

Thằng Hồng cúi xuống ra hiệu cho Dung hé mở cái thúng cho nó luồn tay vào bắt chuột. Chợt nó rú lên :

— Ủi da đau quá !

Liên sau đó, trong lúc Hồng rút tay lại, một chú chuột từ trong thúng phóng vút ra, len lỏi giữa chúng tôi hướng về phía hàng rào, bên biệt thự Mẫu Đơn. Chúng tôi ùn ùn đuổi theo. Thằng Hồng vừa chạy vừa ôm tay suýt xoa :

— Nó cắn đau quá.

Con chuột đã thoát, nó dừng lại phía bên kia hàng rào nhìn chúng tôi như trâu tức. Một anh hùng xuất hiện thật đúng lúc. Chàng Cún từ đâu xông xộc tới, phóng vút qua hàng rào làm chú chuột hoảng sợ bỏ vĩa, co giò chạy. Cún anh dũng đuổi theo. Chúng tôi tiến sát hàng rào theo dõi. Bóng con Cún khuất về một phía biệt thự Mẫu Đơn. Chợt chúng tôi nghe tiếng gà kêu quang quác.

Con Hoa kêu lên :

— Thôi rồi, đúng là hai con gà mái lạc sang bên kia rồi.

Nói xong, nó hăm hở tiến ra phía trước định sang bên ấy bắt gà cho bác Tám. Thằng Dương vội cản :

— Tới rồi, không nên sang bên ấy chị Hoa à. Coi chừng có ma đấy...

Con Hoa dừng lại, mặt xanh như tàu lá :

— Cái gì? Bên ấy có ma hử?

Bác Tám cũng bước tới:

— Vâng, bên ấy có ma thật đấy cô à...

Đề mai sáng rồi tôi sang bắt hai con gà về cũng được. Đêm hôm, qua bên ấy không nên, ghê gớm lắm!

VI.— CUỘC MẠO HIỀM

Mặc dù tối hôm ấy, bác Tám gái đã kể cho chúng tôi nghe những điều bác nghe, thấy từ bên biệt thự Mẫu Đơn, những chuyện thật ghê sợ, nhưng sáng hôm sau, ba đứa chúng tôi, ba chàng thám tử đó, cũng bạo gan theo bác sang bên ấy tìm gà.

Tôi nhớ đến lời kể của bác Tám mà nổi gai ốc. Bác ngồi giữa, chín đứa chúng tôi xúm quanh, đứa ngồi, đứa nằm. Giọng bác đều đều:

— Mới hôm thứ hai đây này, tôi thức giấc giữa khuya vì có tiếng cười hô hô ngoài đường. Tôi đoán chừng có ai đó, đi chơi khuya. Nhưng lúc mở cửa nhìn ra đường, tôi chẳng thấy ai cả. Vừa quay lưng định trở vào trong nhà thì tiếng cười lại hô hô vang lên... Các cô các cậu biết không? Tiếng cười ấy phát ra từ bên biệt thự Mẫu Đơn... Tôi hoảng quá, bên ấy có ai ở đâu, đích thị tiếng cười là của... ma rồi còn gì nữa.

Phe con gái nghe đến đây thì tự nhiên nép chặt vào nhau. Bác Tám lại tiếp :

— Rồi hôm thứ tư, tôi lại giật mình vì tiếng cười giữa khuya. Tôi cố làm gan, đánh thức nhà tôi dậy cùng nhìn qua biệt thự Mẫu Đơn. Trời ơi... tôi thấy bên ấy có đèn sáng... Hồn phi phách tán, tôi chỉ kịp ú ớ mấy tiếng rồi xỉu đi, tội nghiệp nhà tôi cũng sợ mà phải cố bình tĩnh để xoa đầu cho tôi...

Con Hoa hỏi :

— Thế sao bác không cho mọi người biết ?

Bác Tám :

— Tôi sợ không ai tin. Có thể mọi người sẽ bảo tôi là nhát gan rồi trông gà hoá cuốc.

— Thế sáng mai bác có sang tìm gà không ?

— Sáng mai à ? Có chứ !

— Bác không sợ ma à ?

— À không ! Buổi sáng làm gì có ma mà sợ. Ban ngày ở đây là ban đêm dưới âm phủ, ma nó đi ngủ hết còn đâu mà khuấy phá người trần.

Và chúng tôi ba đứa, vì tin tưởng vào câu nói đó của bác Tám, theo bác sang tìm gà.

Chúng tôi không mất công lâu. Vòng ra sau biệt thự, chúng tôi gặp ngay hai mụ gà mái đang bới đất tìm mồi. Bác Tám chạy lại mừng rỡ :

— Gớm ! Thế mà chúng mày để tao đi tìm khắp nơi ..

Thằng Hồng giúp bác tóm một mụ gà. Bác nhìn nó nói :

— Tìm được hai con gà cũng nhờ cậu Hồng bày trò hun chuột. Cảm ơn cậu lắm đó.

Hồng cười khoái chí :

— Cháu mà ! Thám Tử Hồng mà bác !

Tôi với thằng Dương thì tò mò quan sát chung quanh biệt thự. Dương tiến tới một khung cửa bằng kính, có một chỗ vỡ, ghé mắt vào nhìn. Bỗng nó rú lên :

— Trời ơi !

(xem trang 39)

①. 1971

①

LỜI
TRẦN. GIAO...

TRANH
NGUYỄN. TÀI...

NHÃM GIẢI THOÁT DÂN TỘC KHỎI ÁCH
THỐNG TRỊ CỦA THỰC DÂN PHÁP... PHONG-
TRÀO CẦN VƯƠNG RA ĐỜI... VỚI SỰ GÓP
SỨC CỦA HÀNG NGÀN THANH NIÊN VIỆT NAM
YÊU NƯỚC...

XUNG PHONG...

TIẾN LÊN
ANH EM..!!

TUY VU' KHÍ THAO...
SỢ NHƯNG NHỜ
VÀO THIÊN NHIÊN
HIỂM TRỞ VỀ ĐỊA TÊN...

..VÀ NHẤT LÃ LÔNG NHIỆT. THANH VỚI TỔ QUỐC.
HỌ ĐÃ GIẢNG CHO ĐOÀN QUÂN TÌNH. NHUẾ
CỦA PHÁP NHIỀU ĐỒN CHỈ TƯ?..

HA! HA BỌN
BẠCH QUỖY ĐÃ
NGẢ QUỖY...

VỚI CÁC VU' KHÌ TỐI TÂN
ĐOẠT ĐƯỢC TRONG CÁC
TRẬN ĐÁNH..
NGHIÃ. QUÂN VIỆT.
NAM. ĐÃ TỔ CHỨC
NHIỀU TRẬN PHẠO
KÍCH THẬT TẠO BẠO...

.. ĐIỀU NÀY ĐÃ LÀM
ĐIÊN ĐÀU CÁC SĨ?
QUÂN NGƯỜI PHÁP..

KHÔNG THỂ ĐƯỢC CH
PHẢI SAN BẰNG
NƠI NÀY BẰNG
MỌI CÁCH...

.. NHƯNG TOÀN KHINH BINH
PHÁP LIỀN ĐƯỢC TUNG VÀO
CÁC MẬT KHU NHẦM CẬN.
QUÉT CÁC CƠ QUAN ĐÀU NÀO
CỦA KHÁNG CHIẾN VIỆT NAM..

TẤN CÔNG !!

.. NHƯNG CUỐI CÙNG
HỌ ĐÃ TRỞ THÀNH
NHỮNG CON THIÊU
THÂN TRƯỚC NGỌN
LỬA DÂN TỘC ĐANG
BÙNG CHÁY TRONG
LÒNG DÂN
VIỆT...

4

NHỮNG MỌI CÁCH
CHIÊU DỤ ĐỀU
KHÔNG ĐƯỢC AI
HƯỞNG ỨNG.. QUÂN
DẠP TIẾP TỤC BỊ
TÔN THẤT NẶNG NỀ...

⑥

.. CHO ĐẾN MỘT NGÀY KIA..
BẮT THÂN HAI TIỂU ĐOÀN..
KHINH CHIẾN DẠP Kéo ĐẾN
BAO VÂY.....

Ồ.. RỒI TÂN CÔNG DỪ DỘI
VẠO BỘ CHI HUY CUA
DÂN
QUÂN DU
KÍCH XÃ
ĐÔNG THUY...

.. ĐOÀNG.. BẦM..

• LÊ HẰNG

TIẾP THEO

CHƯƠNG NĂM

Bà chở Nga đi rồi, bà cưng con gái lớn nhất nhà. Chị Nga vừa xin phép bà đến nhà bạn làm bánh, bà găt đầu ngay, rồi lấy xe đưa chị đi liền. Con nhà út nheo mắt nhìn theo. Má gương cười gọi út:

— Út ơi, vô trong nì má biếu! Nè sáng nì con thích ăn chi má đi chợ mua về làm cho ăn. Con có đi đâu không?

Út nhây như con sáo, sà đến bên má:

— Cho choa sườn quá! Má cho con ăn bún thịt nướng đi má. Ở sao má có quăng nhiều thế. Má làm chi mà ít ngủ thế! Coi chừng má đau út rần lắm đó.

Má lồng tay vào mái tóc thơm mùi nắng của út, giọng má mềm, ngọt như lá cỏ.

— Đâu có... Má dậy trễ, út không thấy sao còn nói thế, út thương má thật không... Chao ơi, con trai má chỉ được cái miệng ngọt sớt?

— Thiệt mà... út thương má chịu không nổi à.

Má cười:

— Ở... thương má út gắng học giỏi, lớn lên nuôi má. Má già út mua cau trầu cho má ăn nghe không?

— Chà hai mẹ con rù rì gì thế?

Tiếng bà đầm ấm vang lên từ vòng cửa chan hoà ánh nắng.

Má ngược lên cười với bà, nụ cười má đẹp và buồn buồn.

— Anh ở nhà nghe, em đi chợ một chút. Bữa nay chúa nhật, út có muốn đi đâu anh cho phép nó nghe.

Khi má xách giỏ ra cổng, út định chạy theo dặn má mua riêng cho út một gói khô nai. Nhưng nó khựng lại ngay, tim đập thình thịch, miệng há tròn, mắt long lanh, hai tay nó nắm lại chặt.

— Là chưa kia... hử... hửn theo dõi má mình.

Má vừa ra, đường phố chậm rãi đi trên lề, thì tên cười Honda ban sáng xuất hiện. Mặt hán chẳng chịt đầy sẹo, da dày như da cóc. Hán đối cái mũ rộng vành, hai tay cho vào túi quần thùng thình đi theo má. Còn chiếc Honda đen thì chính tên Tâm Cụt cười phồng đi mất hút, cuối con đường vươn đầy bóng cây me.

Má rẽ vào đường Lê Lợi, tên mặt sẹo cẩn thận theo má. Còn Út vừa sợ vừa thích thú lom lom đi theo luôn.

Má vẫn vô tình chậm rãi trên hè phố đông người qua lại. Tà áo má vờn nhẹ xinh như đôi cánh bướm. Tên mặt sẹo ngừng lại quay lưng. Út giật mình nổi cả gai ốc, cậu bé vội chầm chú ngấm tú kính một cửa tiệm tạp hoá. Tên mặt Sẹo nhiu mày, cái Sẹo dài dọc bên má nhân theo, Mặt hán long lên sóng sẹo. Út nghĩ thầm :

— Cha... sao hán biết kia, là thật ! Hán đâu có biết mình nhỉ ! Mình mà lên với má hán biết liền thì nguy lắm. Để chờ xem đã chứ...

Vừa lúc đó, một cậu bé lao từ ngõ hẻm ra va mạnh vào người Út. Út lao đảo ngã xuôi xuống mặt đường. Út hoảng hốt lồm cồm bò dậy, thằng bé chạy như biến, đến gần tên mặt Sẹo đưa cho hán một gói báo rồi chạy vụt đi. Út há hốc miệng, cái răng hở bày ra. Út quên cả đau lắm lắm :

— Thế là hán không biết mình, may chỉ là hán hea thằng nhỏ ni mà mình tưởng hán khám phá ra mình chứ.

Má xách giỏ vào chợ Bến Thành. Má vào hàng thịt. Tên mặt Sẹo vẫn lăm lăm đi theo má. Vậy là đường phóc hán theo dõi má Út rồi.

Má loanh quanh len lõi trong chợ, hàng cá, rồi hàng rau, hàng bún, tên mặt Sẹo vẫn lì lợm lom lom lom dòm chừng má. Còn Út, Út vừa run vừa thích thú giữ một khoảng cách vừa phải với tên Sẹo.

— Ờ... sao má lại đi đường đó kia, sao má không về nhà nhỉ ? Chết cha rồi làm sao giờ !

Út than khổ một mình, vì đáng nhẽ mua xong má phải ngược đường cũ về nhà. Má lại băng qua đường tiến về phía nhà ga.

Tên Sẹo lăm lăm lì lì đi theo má, Má vẫy taxi, tên mặt Sẹo cũng hấp tấp gọi một taxi khác. Út hoảng hốt dậm chân không biết tính toán ra sao. Tức đỏ cả mặt nóng cả tai lên.

— Cha, Sún đừng đây làm chi vậy mày ?

Út quay phắt lại, nó hơi giật mình :

— A... anh Phong, anh báo bóng đất không anh ?

Phong người cùng xóm với Út. Nhà Phong nghèo nên nó vừa bán bóng vừa đi học, nó học giỏi lắm.

Út chợt sáng rực đôi mắt lâu linh :

— Anh chờ em đi mau lên. đạp lẹ lẹ, theo sát cái taxi đó kia...

— Chi vậy, theo họ làm chi hã Út ?

— Anh đạp lẹ đi em sẽ cho anh hay sau, kéo hư chuyện.

Cao nhà Phong vốn có cảm tình với Út. nên không hiểu mớ tề gì cả nó cũng cảm cùi đạp xe vun vút.

— Anh đạp mau đi anh, đó cái xe đó kia.

Cũng may ngày chúa nhật khu phố đông đúc, xe cộ chạy như mắc cửi, hai cái taxi không thể chạy mau được, thành ra xe đạp của con nhà Phong len lỏi theo kịp họ như diều.

Mà xuống xe xách giỏ vào ngõ sau phòng trà. Út « à » một liếng, nhìn thờ theo dõi, tên mặt sẹo cũng vừa đóng xăm cánh cửa xe lại.

Hắn có vẻ tức giận, mặt đỏ bừng bừng như người say rượu, hắn lăm lăm chửi thề thì phải. Út nồn nã dặn Phong :

— Anh chờ em nhé, kéo mắt xe đó ?

Không đợi Phong bằng lòng hay không, Út ù tề chạy lao vào ngõ. Hai bên ngõ tường nhà cao vôi vôi. Không ai để ý Út, Mà đây cánh cửa gỗ. Tên mặt sẹo lăm lè theo vào. Út phản vác đứng lại, chưa biết tính cách nào vừa tiện quan sát vừa trốn cái mặt sẹo đáng sợ. Mắt nó vut sáng lờn, có một khe hở nhờ loại gạch trắng đục sẵn để xây chen vào tường xi măng cho thoáng. Út nhòm vào, thì ra đây là nhà bếp của phòng trà. Mà ngồi trong đó quay lưng lại phía Út nói chuyện với một bà to gấp đôi má, mặt dày thịt.

Út nhìn thờ cổ vênh tai nghe, giọng mà quen thuộc và dịu dàng cất lên :

— Bà làm ở đây chắc biết tên thật và địa chỉ của ca sĩ Cỏ May Hồng. bà làm ơn giúp tôi, tôi không quên ơn bà.

Mụ to béo cười, cả khối thịt rung rung Mụ là đầu bếp hèn chi mập ú nần.

— Cỏ đó tui biết chứ, dễ thương lắm thấy người ta gọi là Hồng, chắc tên Hồng. Nhà cô ở đầu chợ Lớn, ai biết được bà.

— Bà gắng hỏi dùm địa chỉ cô ấy, không khó đâu. Ngày mai tôi trở lại gặp bà, giờ tôi biểu bà tiễn ào trầu.

Mụ béo cười giả là :

— Làm gì đâu mà nhận tiền của bà, tui ngại quá.

Tuy nói vậy nhưng Út thấy mụ vắn đút tiền vào túi như thường.

Má đứng lên đẩy cửa đi ra, Út vội nép sát sau cánh cửa. Tên mặt Sẹo phi phèo điếu thuốc đi vào bếp. Mụ béo cúi đầu chào :

— Anh Hai lại chơi, mạnh giỏi há anh ?

Tên mặt Sẹo nhìn mụ cười gằn :

— Mụ liệu hồn, bép xép với bà ta chuyện làm ăn của đại ca là có nước chết.

— Anh Hai nói lạ, tui có bép xép gì đâu, bà ta mặt mày hiền khô à, chắc ái mộ ca sĩ của đại ca chứ gì.

— Không biết, có điều đại ca ra lệnh theo sát bà đó đấy, bà coi chừng đa. Đại ca mà nổi giận thì có trời mà cản.

Mụ Béo năn nỉ :

— Thôi mà anh Hai, tui dẫn làm ăn nhờ phước anh Hai dùm bọc cho, tui không dám ho he đâu. Nè... anh Hai nè, sao đại ca giữ ca sĩ kỹ thế phải để dễ chút mới hết bực chứ.

Tên mặt Sẹo cười :

— Ai biết đâu, lệnh ra có tiền tui làm. Tiền trên hết mà mụ. Thôi tui về nhờ chữa mặt bà đó ra nghe không.

Út chờ mãi không thấy tên mặt Sẹo ra nữa. Má đã lên xe về nhà rồi. Út lo lắng gặp Phong mặt buồn xo. Phong hỏi :

— Mày chưa nói, tao cũng biết rồi, khu đó ghê gớm lắm, dân đánh giày còn ngàn ạt. Má mày vào đó làm chi, rắc rối đa mày.

Tự nhiên Út muốn kể hết cho Phong nghe. Phong ở cùng xóm, lớn tuổi hơn lại lăn lộn nhiều ở hè phố, nó có vẻ khôn ngoan và đã nhiều lần bênh vực Út trong những vụ đánh nhau. Út coi Phong như anh mình vậy, dù hoàn cảnh gia đình hai đứa chênh lệch nhau. Nó hy vọng Phong sẽ giúp nó giải bài toán quá rắc rối này. Tại sao tên Tám Cột rình mớ nhà Út ? Tại sao tên mặt Sẹo theo dõi má ? Tại sao ca sĩ Cỏ May Hồng luôn luôn có người hộ vệ ? Còn đại ca ? Đại ca là ai, mà ghê gớm vậy chứ ? Những câu hỏi xoay tròn, rối rít trong đầu Út. Cuối cùng hai anh em đưa nhau ra công trường Diên Hồng, ngồi trên băng đá ăn đậu phụng rang Út lần lượt kể hết cho Phong nghe.

Nghe xong Phong có vẻ suy nghĩ dữ lắm, cậu thanh niên có nước da ngăm đen, có đôi mắt sáng, chiếc cằm vuông vuông, cương quyết nói :

— Nhất định anh phải khám phá ra vụ này. Có nhiều mớ ám lăm lăm ! Này nhé, tại sao họ theo dõi má Út ? Rất có thể cô ca sĩ đó có liên lạc với gia đình Út ? Biết đâu má Út linh cảm đúng. Bây giờ tạm thời đừng nói vụ này với ai, để xem sao đã nghe không ? Con trai phải biết giữ bí mật mới bách nói nhiều yếu lắm nghe Út nhớ đó. Giờ về nghe, anh phải bán hết bóng đá, nếu không nguy to, lúc này má anh bệnh hoài à.

Phong đạp xe chở Út về. Út tần ngần nhìn dáng Phong cao cao gầy gầy trên yên xe đạp cũ. Chùm bóng màu nổi bật trong nắng. Áo Phong bạc màu khiến Phong có vẻ người lớn và từng trải hẳn lên. Út chợt thấy lòng nao nao cảm phục anh bạn nghèo của mình. Phong thật có chí, nhà nghèo, cha chết trận để lại một vợ và bốn con. Phong lớn nhất, phải phụ mẹ chống đỡ gia đình trong thời buổi khó khăn.

Út quay vào nhà, mái nhà nhỏ và xinh xắn ẩm cúng hắt lên. Cậu bé chạy ào xuống bếp tìm má. Má đang loay hoay nướng thịt, ba nhặt rau bên cạnh. Chưa bao giờ Út thương ba má bằng lúc này. Chiếc miệng sún toét ra. Út cầm tay ba, cầm tay má chỉ biết cười mà không nói được gì hết.

CHƯƠNG SÁU

S UỐT buổi sáng, Nga tỉn tit làm bánh sèo, làm bánh bông lan với Uyên, niềm hân hoan về má tạm gác lại, hai cô bé tranh nhau trò tài. Uyên gửi một gói bánh cả tương và rau sống nữa về tặng má Nga. Còn Nga, Nga làm cho ba má một cái bánh thật đẹp có những nụ ken hồng ngon ơ là ngon. Uyên nheo mắt ngắm tác phẩm bày trên bàn rồi nói :

— Sua ! Tụi mình thế mà giỏi. Mẹ Uyên sẽ phục sát đất Nga nhỉ ? Giờ ơ, cái bánh bông lan của Nga chắc mẹ Uyên thích lắm đấy. hai cái chữ il đầu, một của mẹ Uyên một của ba Nga. Bánh sèo bỏ coi, con gái Bắc như tôi làm cũng ngon chứ bộ, đem về cho má Nga thử nghe.

Nga cười :

— Hoài... này giờ hai đứa cứ khen nhau không. Xong rồi có đi đâu nữa không bồ ?

Uyên ôm vai Nga lâu lỉnh nói :

— Đồ đây ngắm cho sướng mắt đã, mẹ Uyên hết hồn chơi, tụi mình đi nhà thờ đã chứ, Nga thích đi với Uyên không ?

Nga gật đầu. Uyên cười rúc rich kéo Nga vào toilette.

Một lúc sau hai cô bé đã dắt dìu nhau vào nhà thờ. Vòm thánh đường cao cao. Cung thánh chan hoà ánh nến. Nga nghe lòng rung rung xao xuyến, dù cô bé không có đạo. Nhạc du dương trầm bổng, tiếng đàn tann mát bay như lòng cô gái nhỏ mênh mông cảm xúc. Uyên mặc áo trắng chấp tay nguyện cầu. Nga không biết cầu nguyện. Nga nhìn bạn đắm đắm. Lòng gợn gợn như tiếng đại phong cầm rền vang trên cao. Mắt cô bé long lanh, tự nhiên Nga muốn xin người nữ của Uyên một điều quá. Bà đứng chấp tay, áo trắng dài như một nàng tiên trong giấc mơ. Uyên bảo đó là Đức Mẹ đấy. Nga muốn xin bà cho má đừng buồn đừng bao giờ khóc nữa, mà Nga không biết xin ra sao bây giờ.

Lễ tan, người ta lần lượt ra về, trên cao đó ban nhạc vẫn tiếp tục quyến rũ Nga bằng những bài ca thần thánh, Nga yêu âm thanh, Nga mê những cung đàn. Nhạc chan hoà trong vòm nhà thờ cao vút, nhạc tung tăng trên ánh nến lung linh. Nga nói khẽ với bạn :

— Khoan về đã. Để Nga nghe nhạc, nhạc bên đạo Uyên hay quá, Nga thích chỉ lạ.

Uyên âu yếm gật đầu :

— Biết bồ mê nhạc rồi, cũng như Uyên, Uyên mê mùi trầm ngào ngạt kinh khủng cơ. Nga biết không? Mỗi lần đến chùa, Nga lâng lâng theo khói trầm bay bay. Cảm giác thật lạ lùng, khó tả ghê đi.

Nga không trả lời bạn, cô bé mãi mê nghe thánh ca. Linh hồn cô bé run theo từng nốt nhạc. Người ta về hết tự bao giờ, thánh đường im vắng và trang nghiêm, bỗng nhiên Nga tròn xoe đôi mắt đẹp, ngỡ ngàng như mất nai. Nga thầm kêu :

— Má !

Đúng là má rồi, làm sao Nga làm cho được. Má qui trong một góc tối, thật tối. Má qui đó bất động, im lìm như gỗ đá. Nga run lên :

— Má của Nga ! Uyên !

Uyên ngạc nhiên nhìn theo mắt Nga, má Nga vẫn qui dưới chân Đức Mẹ. Má Nga có đạo đâu ? Nga nhìn má đắm đắm. Cô bé không dám đến gần má. Có một sức mạnh nào ngăn cô bé lại. Nga ngẹn ngào thương má xót xa. Lần đầu tiên Nga chứng kiến cảnh này. Nga hiểu tại sao má đến đây. Nga hiểu tại sao má qui đó, vai nghiêng nghiêng trong dáng sầu cô độc. Nước mắt ứa ra lan trên đôi má bầu bầu. Nga gục xuống thành ghế, mặt Uyên ngờ ngác ngồi bên cạnh.

Má từ từ đứng lên, một nửa khuôn mặt má chìm trong bóng tối, một nửa khuôn mặt buồn nao nùng rung rinh dưới màn sáng mờ mờ của sáp ong. Má đi thẳng lên trên rồi ra phía cửa hông nhìn ra đường Hàn Thuyên.

Nga nhảy bật đi theo má, định sẽ gọi má cùng về nhà cho vui khi ra khỏi nhà thờ.

Nhưng Nga cau mặt ngạc nhiên nhìn Uyên. Trời về chiều, con đường nằm im trong bóng cây. Cỏ xanh êm phía bên mặt. Má vừa băng qua đường, áo má màu xanh nhạt nhòa trong dáng hoàng hôn. Một người đàn ông dáng to lớn, mặt đầy sẹo lăm lăm li theo sau má ngay. Hắn bỏ xe đi bộ theo má. Da mặt hắn sần sùi như da cóc. Nga run run vì sợ má vẫn vô tình chậm rãi đi, trong khi ấy cả Nga và Uyên trống ngực đập thình thịch. Má rẽ vào đường Công Lý. Tên da mặt sần sùi vẫn cười cười đi theo má, và hai cô bé vừa run vừa khép nép theo sau. Uyên thì thảo :

— Đúng hẳn theo bác Nga ạ, kia bác đi về phía Lê thánh Tôn hẳn cũng đi theo thấy không ?

— Ủ... sao Nga sợ quá, cái mặt hắn thấy mà khiếp làm sao Uyên, e hắn bắt má Nga thì chết.

(còn tiếp)

Ba chàng thám tử

(tiếp trang 36)

Mặt nó xanh như tàu lá. Tôi chạy vội lại hỏi :

— Chuyện gì thế ?

Dương chỉ vào lỗ hổng cửa kính nói :

— Trong ấy... khấp lăm !

Tôi run run ghé mắt vào nhìn. Và đến lượt tôi thảng thốt kêu lên :

— Trời ơi !

Thằng Hồng chạy nhanh lại. Tôi kể :

— Ở một bức tường trong phòng có tấm bảng kẻ hàng chữ :

Quét dọn xong ngày...

M.Đ.

Chúng tôi lại gặp hai chữ viết M.Đ. rồi. Trong óc tôi thoáng hiện vài câu hỏi : Giọng cười mà bác Tám nghe được ở bên này nếu quả là của ma thì chính ma đã viết hai hàng chữ mà chúng tôi đã thấy trên núi bái Dâu à ? Vậy nhất định phải là người rồi. Hai gã chuyện trò với nhau trên núi chứ chẳng sai. Vậy thì... trời ơi ! Có lẽ chúng tôi đoán đúng rồi... Bọn sát nhân...

Có lẽ hai thằng Hồng, Dương cũng nghĩ như tôi, hai đứa lăm lét nhìn quanh rồi chẳng đứa nào bảo đứa nào, hai đứa cùng co giò phóng nhanh ra cổng biệt dạng. Tôi với bác Tám chạy vội theo. Bác Tám hỏi vọng :

— Này, làm gì mà bỏ chạy như bị ma đuổi vậy ? Đi bảo buổi sáng ma nó đi ngủ rồi mà...

Về đến nhà, Hồng, Dương mới hoàn hồn. Hai đứa nó đem ý nghĩ của mình ra trình bày. Đứa nào cũng nghĩ tương tự như tôi cả. Nghĩ là người đã viết hai hàng chữ trên núi, người cười trong đêm khuya, người mở đèn sáng trong biệt thự Mẫu Đơn chỉ là hai gã mà chúng tôi nghe chuyện trò lúc xuống núi.

Thằng Hồng :

— Em tin chắc biệt thự Mẫu Đơn là sào huyệt của một bọn bất lương, chúng lợi dụng căn nhà bỏ trống để làm nơi oa trử đồ ăn cướp....

Thằng Dương :

— Mình có nên cho người lớn biết chuyện này không ?

Tôi cản ngăn :

— Anh nghĩ là không nên. Cho người lớn biết chỉ khiến họ thêm lo lắng mà thôi...

Hồng nóng nảy :

— Vậy bọn mình đành giữ kín bí mật này sao ?

Dương :

— Đầu được... mình sẽ bí mật điều tra, chừng nào tìm được một bằng chứng hiển nhiên, mình sẽ cho mọi người biết rồi đi trình nhà chức trách...

Hồng cười nụ :

— Hi hi... hồi đó, thế nào báo chí cũng đăng tin này... Chà, chắc họ sẽ đề tựa là « Ba nhà thám tử trẻ tuổi đã khám phá ra sào huyệt của một bọn bất lương »... Hồi đó, mọi người sẽ phải phục bọn mình sát đất nhỉ...

Ước mơ của em tôi cũng chính là ước mơ của tôi. Tôi kết thúc cuộc họp :

— Vậy thì mình sẽ y theo kế hoạch mà thi hành. Chiều nay, mình sẽ đi chơi với mọi người để khỏi bị nghi ngờ. Sáng mai, mình cáo bệnh rồi tìm cách lén sang bên biệt thự Mậu Đơn điều tra.,

.

Sáng hôm sau, cũng là buổi sáng cuối cùng của bảy ngày ở Vũng Tàu theo chương trình dự định. Ba đứa chúng tôi cũng khai bệnh một lượt. Đứa thì nhức đầu, đứa ho, đứa mệt mỏi. Lúc mọi người kéo nhau đi chơi, con Hoa trêu chúng tôi :

— Sao ? Các anh hùng thám mọt rồi phải không ?

Chúng tôi bảo nhau ừ hử cho qua chuyện. Chấp làm gì. Bọn ta đang sửa soạn làm thám tử oai hùng đây chứ bộ, ở đây mà thám mọt !

Tất cả đã đi rồi, nhà chỉ còn chúng tôi và vợ chồng bác Tám. Chúng tôi chụm đầu nhau bàn tính. Thăng Dương :

— Mình phải bí mật điều tra mới được, không nên cho vợ chồng bác Tám biết.

Tôi bàn :

— Bây giờ nếu mình cứ lén bỏ sang bên ấy thì cũng được,

nhưng chẳng may bác ấy lên phòng tìm không thấy tụi mình thì hư chuyện hết. Chi bằng mình giả vờ nói với bác ấy rằng mình xuống phố chơi một tí rồi vòng trở lại biệt thự Mẫu Đơn...

Thằng Hồng chu đáo :

— Phải tìm ba cây gậy đem theo mới được. Em có con dao bấm cũng đem theo luôn.

Tôi :

— Đem là để phòng thể thôi chứ buổi sáng, anh tin chắc là chẳng có tên nào ở lại đâu mà sợ...

Tính toán xong, chúng tôi y theo kế hoạch mà thi hành. Bác Tám nghe chúng tôi nói đi xuống phố chơi, bác nheo mắt nói :

— Thì ra thế, giả vờ cáo bệnh để rủ nhau đi chơi riêng đấy phải không ?

Chúng tôi chả cần cãi chính, kéo nhau đi.

Lúc trở lại biệt thự Mẫu Đơn, chúng tôi mới bắt đầu thấy hồi hộp. Tim đứa nào đứa nấy đều đập thình thịch, không biết Twist hay Mambo ? Quả chúng tôi đang chơi một trò chơi đại, đầy nguy hiểm. Chúng tôi chỉ còn ở lại đây có một ngày, sáng mai, chúng tôi đã phải về Sài Gòn rồi. Cuộc điều tra vốn vẹn có một ngày trời biết có đem lại kết quả nào không ? Liệu chừng ước mơ được đăng tên trên báo của thằng Hồng có trở thành sự thật không ?

Chúng tôi tìm đến chỗ cửa kính vỡ hôm trước, ghé mắt nhìn vào. Lần này, tôi quan sát kỹ hơn. Căn phòng có lẽ là phòng ngủ. Đồ đạc trong phòng xem ra rất tươm tất. Tám bằng có hàng chữ : « Quét dọn xong ngày... » vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Tôi nói nhỏ với Hồng, Dương :

— Bây giờ, mình phải tìm cách lọt vào bên trong nhà cho bằng được.

Hồng le lưỡi :

— Nhỡ gặp cái gì thì sao ?

Dương can đảm hơn :

— Mấy sao dở quá, phải mạo hiểm mới được chứ.

Hồng đành phải đồng ý. Thế là cả ba đi vòng quanh biệt thự tìm xem có lối nào vào trong được không ? Mất một lúc, chúng tôi vẫn chẳng tìm được một ngõ nào. Cả ba đành dừng lại nơi cửa hậu biệt thự bàn tính. Thằng Dương đứng tựa lưng vào cánh cửa.

Chợt nó bật ngửa ra sau. Thì ra cánh cửa không khoá. Một tiếng cọt kẹt vang lên nho nhỏ nhưng cũng đủ làm chúng tôi rợn người. Dương đã lọt vào trong biệt thự, tôi kéo Hồng vào luôn. Ba đứa đảo dác nhìn quanh xem có gì khả nghi không ?

Dương hỏi nhỏ :

— Mình vào trong nữa không ?

Tôi đưa mắt hỏi Hồng. Nó rút con dao bấm ra, mím môi gật đầu.

Nơi chúng tôi đang đứng là nhà bếp, nhưng garde manger trông trơn, nổi niêu đầy nhện giăng. Ba đứa rời nhà bếp, tiến qua một cánh cửa mở sẵn, đến một căn phòng đồ đạc chưng bày thật sang trọng. Tất cả cùng được lau chùi bóng lộn. Thành Hồng chỉ cho chúng tôi một tấm bảng treo lưng lẳng trên tường, trên bảng ghi :

Lau chùi xong ngày...

M.D.

Chúng tôi nhìn nhau. Sao toàn là những hàng chữ kỳ lạ này. M. Đ. là gì ? Có phải là Mẫu Đơn không ? Hay là Ma Đêm ? Hay là Máu Đỏ ?

Còn đang ngơ ngác, chợt cả ba đứa cùng hồn vía lên mây, vì từ trong một phòng kế đó, có tiếng người ngáp vang ra. Chân chúng tôi như riu lại, mãi, ba đứa mới rút được xuống bếp. Có tiếng người cầu nhau :

— Cha này chơi xấu mình ghê ! Thấy mình ngủ quên, rồi bỏ mặc mình ở đây để đi ăn hàng một mình.

Ăn hàng ! Trời ơi, đích thị là tiếng lóng của bọn cướp của giết người rồi. Chúng tôi nghĩ ngờ chẳng sai mà.

Có tiếng chân người di chuyển xuống bếp. Chẳng đứa nào bảo đứa nào, chúng tôi ba chân bốn cẳng đồng tuốt ra ngoài, tìm một bụi rậm nằm mọp xuống, nín thở. Có lẽ tên bất lương đã xuống bếp, hẳn nói :

— Cha này ầu quá, bỏ đi mà không chịu khép cửa sau lại. Có ai bắt gặp có phải là nguy không ?

Đúng là giọng điệu của bọn bất lương. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi ngóc đầu lên đúng lúc tên bất lương quay lên nhà trên

vừa đi, hân vừa huyết sáo. Tôi chỉ còn thấy được cái áo sơ mi hân mặc màu xanh da trời.

Dương lo lắng :

— Làm sao bây giờ ?

Tôi thì thăm :

— Cố rằm đây đợi chừng nào hân đi khỏi, mình sẽ về nhà cho vợ chồng bác Tám biết, rồi bố mẹ về, cho bố mẹ biết luôn đề người lớn liệu định.

Thằng Dương, thằng Hồng cùng cho ý kiến của tôi là phải, không phản đối gì cả. Tên bất lương có lẽ đi thay quần áo đã xong, hân huyết sáo một bản nhạc giật gân, đóng mạnh cánh cửa sau lại. Hân lăm nhăm một mình :

— Chà, bây giờ phải rán làm sao đề đừng ai thấy mình ở trong này đi ra đường chớ không thì nguy đa...

Chúng tôi hồi hộp chờ cho gã đi khuất, cả bọn mới rời khỏi bụi rậm, rón rén theo sau. Thấy rõ ràng tên bất lương đã ra ngoài đường, đón xe đi, chúng tôi mới cùng bấm nhau ra về. Thằng Dương lại thấy một tấm bảng treo lủng lẳng nơi quả đấm cánh cửa ra vào có hàng chữ :

Chào mừng chủ nhân

M.Đ.

Nhưng chẳng cần suy nghĩ gì về tấm bảng nữa, chúng tôi chạy thật nhanh về nhà.

Bác Tám đang làm bữa dưới bếp, thấy chúng tôi về, mặt ai nấy còn đầy nét hoảng sợ, bác hỏi vợ :

— Các cậu làm sao thế ?

Thằng Hồng vừa thờ vừa đáp :

— Chuyện động trời lắm bác ơi !

Đoạn, nó thuật cho bác Tám nghe những điều chúng tôi vừa được biết. Nghe xong, bác Tám đưa tay ôm ngực mà rằng :

— Hú hồn hú vía. Các cậu thật là liều. May mà không sao cả. Việc này thì các cậu phải cho ông bà biết ngay mới được đấy, nghe !

(còn 1 kỳ nữa)

● CHÂN HIỆP phụ trách

● **Học sinh và sách học**

— Hùng ơi ! Nó đây rồi nè.

— Đâu, ở may ghê.

Đó là câu nói vui mừng của em và của bạn em khi tìm ra những quyển sách mà bọn em cần dùng.

— Coi nè Hùng ; liệu mấy có đủ tiền để mua không ?

— Để tao xem đã.

Cầm lấy quyển sách, em thấy phía sau sách có ghi một giá tiền 100\$ bị xoá đi và bên cạnh một giá tiền mới 200\$ được in vào, lấy một quyển sách nữa, lật vội ra sau, cũng y như thế, một giá tiền cũ bị xoá và thêm vào một giá mới.

— Trời !

Em nghĩ lúc này kêu Trời là đúng lúc đấy, gì mà sách thì có đủ cả, nhưng tiền túi thì không đủ để mua, mặc dầu những sách này thuộc loại xưa cũ cả nhưng tiền sách xưa cũ không còn nữa, đã bị xoá và thêm vào một giá tiền mới cho « hợp thời trang ».

Nếu em không lầm, thì lúc trước hình như có một thông cáo được phổ biến rằng cấm xoá giá tiền được in trên sách và thêm vào đấy một giá tiền mới ; thế mà bây giờ lại cũng có những cảnh đó, mặc dầu ngay cả một nhà sách lớn có tiếng ở Sài Gòn này. Sách cũ còn thế, thì làm sao dám mua sách mới cho hợp với chương trình hiện thời mà học, phải không anh ? Mà đã không học được thì làm sao giúp cho xã hội này có một bộ mặt văn hoá cao chứ, không để cập tới vấn đề quân dịch của các nam học sinh và xã hội này sẽ đi đến đâu ?

Theo em nghĩ, tuổi trẻ là lứa tuổi thích tìm tòi học hỏi hăng say, đáng lẽ phải khuyến khích, giúp đỡ phương tiện để học hỏi, thế mà người ta không chịu hiểu theo thế chứ không phải là không hiểu, đã và đang đè bẹp lứa tuổi này xuống bằng nhiều thủ đoạn, nhiều hình thức khác nhau.

Đây, anh xem, như trên là một vấn đề « Học Sinh và Sách học » nho nhỏ, có lẽ còn nhiều vấn đề « Học Sinh và Sách học » khác nữa mà các Học Sinh Việt Nam vẫn chạm phải hằng ngày bất kể không gian lẫn thời gian trên đất nước Việt Nam này.

T.T.H.

● Sài Gòn không có chiến tranh

Tiếng súng từ xa vọng lại, làm tôi liên tưởng đến những trận chiến khốc liệt đang xảy ra, trong ấy, chắc có anh tôi có cha tôi đang cầm súng băng rừng. Tiếng nhạc vẫn vang rền trong căn biệt thự cạnh nhà tôi, 12g rồi mà họ vẫn còn vui chơi thoải thích. Hai hình ảnh ấy sao mà tương phản thế. Tôi chẳng dám có một lời phê phán, đối với những người chỉ nghĩ đến quyền lợi riêng tư, chỉ cần thoả mãn những nhu cầu đời hỏi, mà chẳng nghĩ đến thân phận quê hương đất nước VN 20 năm nội chiến. Tôi còn nhớ trong một lần đi dạo phố với một người anh, vừa đánh trong trận Snoul. Lúc đi ngang một phòng trà, anh ấy có hỏi tôi ở Sài Gòn, dạo này sao mà thiên hạ bình thản thế ! Ôi tiếng nói chua chát nói lên sự chán nản của một người đã hy sinh cho quê hương để bây giờ phải nhìn thấy hậu phương vẫn đứng vững trước những sự khó nhọc, công lao của kẻ chiến đấu. Chẳng nhìn thấy thực trạng tang thương của đất nước. Sài Gòn thì chẳng bao giờ có chiến tranh. Sài Gòn là thành phố của ăn chơi. Của những cuộc vui suốt đêm của những mode thời trang, của những cuộc buôn bán hàng quốc cấm chiến tranh tạo ra quá nhiều bất công. Cùng là tuổi trẻ như nhau, mà có những người vẫn thanh thản sống ở Sài Gòn. Trong khi những người phải miệt mài thân chiến đấu vì quê hương để đến khi nằm xuống, được tổ quốc đến đáp, ghi ơn bằng một lá cờ, một chiếc hòm gỗ cùng vài lời truy điệu. Sự hy sinh cao cả của họ chỉ được ca tụng một thời gian, rồi chìm vào quên lãng. Có một ai khi vui chơi đã thoả mãn để một phút giây nghĩ đến những người sớm chịu thiệt thòi vì chiến tranh, để mà giảm bớt sự phung phí tuổi trẻ hay là vẫn tiếp tục thụ hưởng những quyền lợi sẵn có vì Sài Gòn chẳng bao giờ có chiến tranh.

MÙA MƯA 71
NGUYỄN LINH

● HOÀNG ĐĂNG CẤP

*Nhìn lên theo hướng mặt trời
Quê hương trước mặt tuyệt vời vinh quang*

TUỔI THƠ BÌNH ĐĂNG

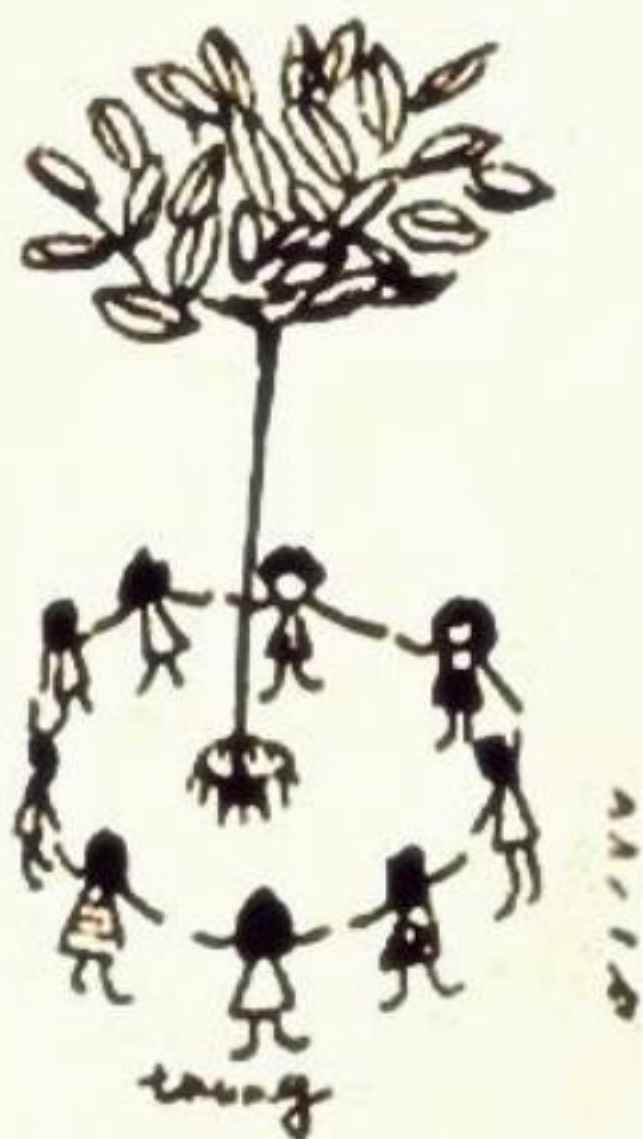
Mỗi khi đi ngang qua một ngôi trường dành cho con nhà giàu và một ngôi trường dành cho nhà lao động nghèo nằm vào những giờ tan học, tôi bằng khung thao thức làm sao... Trước ngôi trường dành cho con nhà giàu — không phải ngôi trường đó chủ trương chỉ nhận dạy con nhà giàu mà thôi nhưng con nhà nghèo không bao giờ có đủ khả năng tài chính vào học các trường đó — tôi thấy xe cộ đón rước dập dềnh, những chiếc xe hơi bóng loáng tượng trưng cho sự giàu sang của cha mẹ, tôi thấy những em bé học trò mặt mày sồn sồn quần áo đẹp đẽ, cái gì tôi thấy cũng sang trọng cả. Trước ngôi trường dành cho con nhà nghèo — không phải ngôi trường đó chủ trương chỉ nhận dạy con nhà nghèo nhưng con nhà giàu thường chê thiếu tiện nghi, giáo dục không đáng hoàng nên không học — tôi thấy những em bé học trò làm lữ, tôi thấy những ông nội đón cháu trên chiếc

xe đạp cộc cạch, tôi thấy những khuôn mặt ưu tư trong cuộc sống, cái gì tôi thấy cũng tượng trưng cho sự đau khổ của một dân tộc đang chiến đấu gian khổ giành độc lập, tự do.

Những ngôi trường nhà giàu chỉ có trong những thành phố lớn như Saigon chẳng hạn — những thành phố đang xa dần dân tộc tính có từ hồi lập quốc đến giờ, còn những ngôi trường nhà nghèo thì tràn ngập khắp nước, từ các thành thị đến các vùng bèo lênh đèo heo hút gió.

Tôi thao thức nhưng tôi nghĩ đó là điều may, một điều hết sức may mắn cho dân tộc Việt Nam vì chính nhờ đa số, các ngôi trường nghèo, các thầy cô giáo nghèo đã giáo dục và gìn giữ được tâm hồn Việt Nam trong hàng triệu em bé Việt Nam.. Em bé Việt Nam sống trong thực tại quê hương, thực tại dân tộc, sống

trong các xóm lao động, trong các làng quê heo lánh, đi trên những con đường đất quê hương hằng ngày oằn oại dưới bom đạn mới hẳn hiểu được một cách sâu sắc thấm thía những gì là quê hương đất nước, những gì là dân tộc đồng bào cùng chung máu mủ giống nòi. Và do đó mới chắc chắn trở thành những người yêu nước không vong bản phản bội giống nòi. Tôi nghĩ mục tiêu quan trọng nhất của giáo dục

là đào tạo con người chứ không phải đào tạo các bác sĩ, kỹ sư... vì thành con người đã rồi mới thành bác sĩ, kỹ sư, thì mới có ích lợi cho dân tộc và nhân loại, còn nếu thành bác sĩ, kỹ sư... trước khi thành con người thì nguy hiểm vô cùng.. một ngôi trường chỉ có quyền hành diện vắn đề đạt được một phần nào mục tiêu đó. Viết tới đây, tôi tức cười vì bỗng nhớ lại cách đây năm sáu năm gì đó, tôi nghe một em kể

lại tại một trường nữ thuộc hàng quý phái nhất Việt Nam, một vị giám đốc đã dạy dỗ học trò mình như sau: các em học ở đây thì chắc chắn về sau được lấy chồng giàu sang, có địa vị cao cấp.. Trời đất! Mục đích của sự học là như thế sao? Tôi hy vọng là em đó kể lại sai vì không lẽ nào một nhà giáo dục lại ăn tr như thế?!

Một em bé học trường nhà giàu, một em bé học trường nhà nghèo đều là một em bé cả, một em bé Việt Nam tương lai giống nòi. Tôi nghĩ các em bé phải có quyền được hưởng những phương tiện giáo dục ngang nhau. Có tác dụng nâng cao con người các em và làm các em hành động tự hào dân tộc mình. Đừng biến các em trở thành kiểu sa đải các vị kỳ vọng ngoại khinh rẽ đồng bào! Hãy đáp ứng những cơ cấu giáo dục phi lý lạc hậu và cải thiện các phương tiện giáo dục một cách đồng đều! Người lớn không bình đẳng, nhưng tuổi thơ phải bình đẳng.

Các mầm sống phải có giá trị ngang nhau.. Đó là chân lý. Đó là mặt trăng chứ không phải ngón tay chỉ mặt trăng. Mặt trăng đến được, thì chân lý cũng đến được! Một trong những mục tiêu tranh đấu hiện tại của dân tộc là đòi cho được chân lý đó. Chân lý đó là một trong những yếu tố làm dân tộc có thể vươn lên trong cộng đồng nhân loại.

Ý thức được tuổi thơ bình đẳng, tuổi học trò với con người sẽ trở thành mai sau nhất định đóng góp xây dựng được một nền giáo dục tiến nghi, bình đẳng, đầy tính chất nhân bản phù hợp với quyền lợi và tương lai của dân tộc Việt Nam.

Hơn nữa, ngay từ bây giờ, tuổi học trò cũng có thể góp sức với các tầng lớp dân chúng tiến bộ để triệt tiêu ảnh hưởng của những cái gì có khả năng cản bước tiến của dân tộc. Một ý nghĩ đẹp, một lời nói không kiểu sa đải các, một hành động hợp lập trường dân tộc, tất cả đều có tác dụng rộng lớn trong công cuộc xây dựng một nền giáo dục lành mạnh và đẹp đẽ hơn...

Tôi tin rằng dân tộc Việt Nam sẽ đạt được chân lý tuổi thơ bình đẳng. Dân tộc Việt Nam không hiểu chiến, dân tộc Việt Nam yêu nước cao độ. Đặc tính của dân tộc Việt Nam là tằm chọi gian khổ thiếu thốn mà được tự do độc lập còn hơn được sung sướng vật chất phả phè mà bị nô lệ, mất tự do. Trong cuộc sống hằng ngày, đi trái với đặc tính đó là tự đào thải mình biến mình thành tay sai đầy tớ của các lực lượng phản động.

Là người Việt Nam, tôi tin rằng dân tộc tôi sẽ thắng và đạt được tất cả những mục tiêu nhân bản dân tộc.

Saigon 26.11.1971
HOÀNG DĂNG CẤP

ĐẬP ĐÁ RU CON

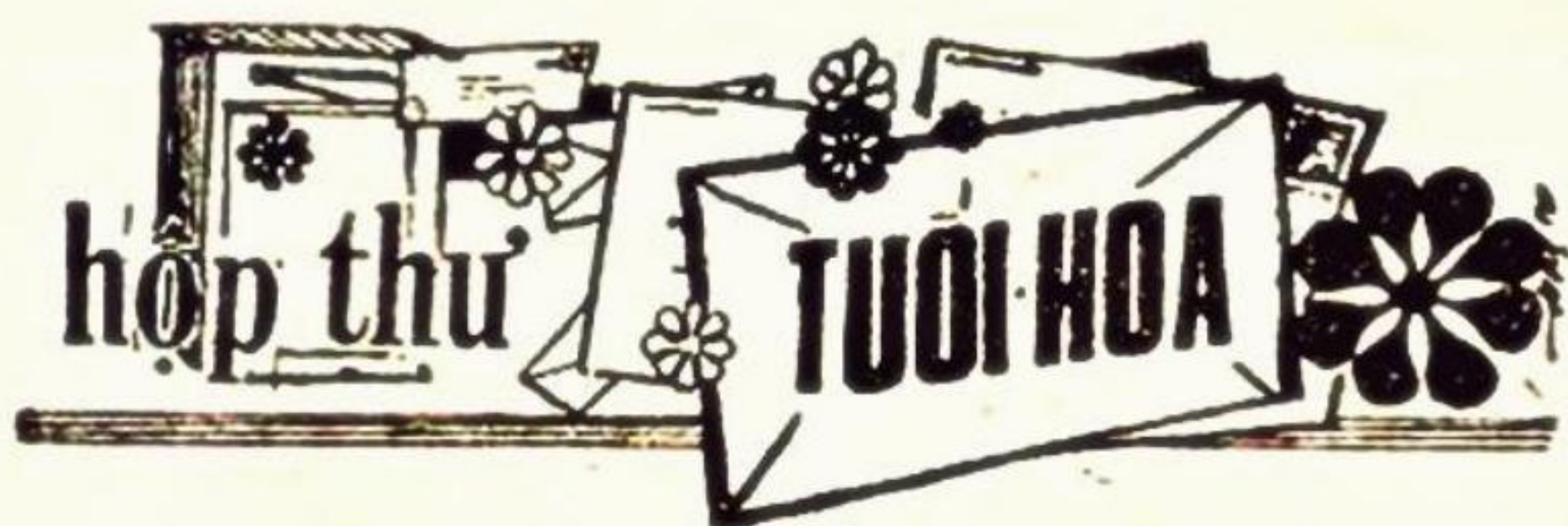
Nhớ ngày xưa mẹ ngồi đập đá
Tay khẽ đều miệng hát ru con
Vỗng giăng hai đầu cây trượng cá
Lặng những vùng chợ đá núi Sam
Ba mùa lá rụng với ba mùa trắng
Con lớn dần lên với nét mặt nhăn
Mẹ dầm mưa, dầm nắng nuôi con
lớn

Chập chững đi hoài đi khắp trong
sân

Mười bốn năm sau con biết khóc
Khóc cho tình mẫu tử thiêng liêng
Mười bốn năm rồi con đã khóc
Khóc vì mất mẹ : chữ tử thân
Mấy hôm nay trời đổ mưa rào
Con ngồi trông bóng những cây cao
Chốc đầu hiện thấy vầng mây đục
Con tưởng tóc người mẹ trắng
sao

Tình cờ hôm đấy qua chợ đá
Phảng phất linh hồn mẹ đâu đây
Nhìn người chắt phác đang xây đá
Con tưởng mẹ hiền đứng trên mây
Mỗi lần đi qua bến đá
Mơ thấy mẹ hiền chẳng xá gì thân
Quán bao kỷ niệm nhọc nhằn
Để nuôi con lớn cho thân được nhờ

HUYỀN QUỐC VIỆT
(Trung học Lam Sơn Ba Xuyên)

— **BĂNG TUYỀN** : Chà con bé viết thư dễ thương ghê. Đã dặt em vào gđ TH rồi đó chưa chưa? Cứ viết cho chị LH. Em nói sao? Ba mẹ bỏ em vào cô nhi hả? Thế bây giờ ba má em đâu? Nếu rảnh viết cho anh nghe, anh chờ đấy.

— **TRẦN NGỌC TUẤN (Huế)** : Đã nhận bài, đừng lấy anh nữa nghe, hãy tin rằng anh thích đọc thư em lắm, thích trả lời thư dài thật dài (nhưng mà đỡ tờ báo TH ra đi phần anh có một trang à. Tính sao hả em?

— **PHẠM VIẾT LINH VI** : xin chia buồn với em cái chết của người bạn tên Thy. Anh cũng không biết nói gì hơn đành gửi cho em nỗi ngậm ngùi.

— **TI HON (ĐL)** : Đã nhận đủ bài cháu, chờ chá và bạn biên tập đọc đã nhé.

— **LÊ HỮU PHƯỚC (NT)** : Bài đang đọc nếu được sẽ cho đăng ngay. Chờ nhé.

— **BÍCH HỢP (QN)** : Sao thỏ để thế, đọc TH lâu rồi mà hôm nay mới dám viết thư, con thỏ của em dài dài ghê nhỉ. Bài đang đọc.

— **LÊ KHANH (PN)** : Hôm nay gửi bài Noel thì trễ tầm rồi em ơi, chờ sang năm nghe. Em nào cũng rên trả lời ngắn, anh cũng thích viết dài cho các em đọc lắm chứ, nhưng dặt ở đâu hả em? Thôi chịu khó đọc ít mà thấm vậy nhé.

— **ĐỖ THÀNH NHÂN (Cam Ranh)** : có rảnh kể chuyện CR cho anh nghe, nỗi dằn vặt của các em chính là sự day dứt của anh. Họ bỏ quên tuổi trẻ có lẽ đúng, thì thôi mình cố vươn lên một mình vậy. Phải không em? Em biết đó mặt vậy là đáng vui rồi đấy. Mong thư.

— **NGỌC UYÊN** : Anh bận lắm về nhiều việc, lại còn đọc thư các em nữa.

Môn chính ban c là viết văn và sinh ngữ — rõ hơn người ta gọi là ban văn chương. Không, học ban c dân phải đề ăn chơi. Mỗi ban có cái khó cái dễ của nó, quan trọng là hợp với năng khiếu em hay không.

CHÀN BIỆP

— **KIỀU OANH (Cần thơ)** : Truyện bé viết cảm động lắm, nhưng vì chủ nhiệm không muốn tờ báo của chúng ta tràn ngập truyện buồn. Nên em cho chị truyện vui thì mau được đăng hơn em nhé. Chị chờ đây.

— **THÁI THỊ DẬU (Long Khánh)** : Bé hay nhe huyên thật đấy, đọc lặng lẽ mà khóc đỏ cả mắt hi. Em hỏi khó quá. Có chứ, khi nào viết mà xúc động cao độ chị cũng khóc như điên, vừa khóc vừa viết — Nhưng thôi chị chưa viết truyện buồn rồi.

— **PHỐ LÊ ĐỘNG (Đà Nẵng)** : Đáng đó em TH ở ĐN — Chị và KH đều học ở PCT. Chị có dạy ở Bán Công NCT, hai năm nữa đó. Đã nhận thư trước của em. Thân.

— **HUỶNH TƯỜNG VI (ĐN)** : Mừng em đã thi đậu. Thơ khá nhưng đợt chị đọc đã nghe có bé chúc chị hiền như tiên thì chịu em quá, nhưng mà lo lo là, hiền sơ sơ người ta đã bắt nạt rồi nè, rồi em ở xa lấy ai bênh chị đây.

— **THANH PHƯỢNG (B.D)** : Ghét em nên trả lời cho em đây, chịu chưa cương? Sẵn sàng đưa em vào gáth chứ, vui nữa là khác.

— **CỪU NON** : Thư em dễ thương ghê cơ, há dễ ghét, chưa nhớ chỉ không nhớ chỉ nhớ bánh thôi sao hả em? Đã nhận đủ bài của em — Mong viết đều cho TH đấy nhé. Thư 7 đến nghe không?

— **P.T. KIM LOAN** : Thư Bé dễ thương chứ làm cảm chỗ nào đâu. Có dịp ghé thăm chị.

— **LINH THUY TRANG HỒNG** : Biết MĐ chứ, gần đôi DCCT (mà. Đã ghi tên em vào gáth rồi đó. Bằng lòng chưa cương?

— **THU HƯƠNG (Đà Lạt)** : Vâng chính chị đây. Sao hết hồn chưa cương? Thân.

— **NGUYỄN THƯƠNG HOÀI THANH (ĐL)** : Chị nhận được nhiều thư cái em gửi về than thở về chuyện cô đơn ngay trong mái ấm gia đình của mình như em, nên chị không ngạc nhiên tí nào cả. Chỉ biết nhắc em rằng đó là trạng thái tâm lý rất tự nhiên của tuổi dậy thì. Mấy năm trước chị cũng như thế. Cứ vui vẻ học hành vui vẻ sống cho tròn đầy tuổi trẻ của mình em ạ. Tình thân.

LỆ BÀNG

TRINH CHÍ phý trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bè sẽ gặp :

- TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
- NGUYỄN THỊ PHƯƠNG LINH
- NGỌC THUY GIANG
- HƯƠNG DƯƠNG
- ĐÌNH

MẠCH SỐNG

Con rạch phù sa khơi nguồn 9
sông.

Rau muống buồn chiều theo nước
cuốn đi.

Bao năm cực khổ còn chi ?

Đêm thì dăm cà, ngày thì vớt
rau

Xa quê cũ cũng đã mười năm
chẵn

Sống quê người, phố chợ linh
thành

Ta đây bạn với nắng hanh.

Đầu mưa đầu gió nhọc nhàn sớm
lờm.

Đói ? Có gạo lức bay mùi cốm.

Khát ? Nước sông, nước rạch
thảnh thơi.

Ta đây làm bạn với trời.

Đàn tó dù đôi vắn trời như
thường.

Xa quê cũ cũng đã mười năm
chẵn

Gửi chỉ mong « QUÊ MẸ » được
thanh bình.

Ngày về thăm lại quê xinh.

Đau nhọc đầu khô, có tinh quê
hương.

Con rạch phù sa khơi nguồn 9
sông.

Rau muống buồn chiều theo nước
cuốn đi.

Bao năm cực khổ còn chi.

Ngày thì dăm nắng đêm thì dăm
sương.

Bao năm gian khổ, đoạn trường.

Đêm về ngóng phía quê hương,
khóc thầm.

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN

CHIẾC ĐỒNG HỒ CỦA EM

● NGUYỄN THỊ PHƯƠNG LINH

Dì học về, hay áo xong, em định đi rửa tay ăn cơm thì mẹ bảo em ra chợ mua hai ký đường, đề sáng mai pha cà phê, em rửa tay xong rồi đi ngay. Vừa đi vừa nghĩ đến cái đồng hồ là em lại vừa lo vừa sợ, một thứ cảm giác nôn nao mà em không tả được. Số là ba mới mua cho em chiếc đồng hồ nhỏ xinh xinh mà từ lâu em vẫn ao ước, em yêu chiếc đồng hồ của em vô cùng, và không lúc nào rời xa nó.

Thế là tối hôm ấy em đeo cả chiếc đồng hồ đi ngủ luôn, đến lúc sáng dậy, nhìn chiếc đồng hồ em chẳng thấy cái mặt kính của nó đâu cả, và chiếc đồng hồ thì bị gầy mất một cái kim dài, em sợ hết hồn, và kiểm hết cả giường mới thấy cái mặt kính. Thế là em cứ lắp đại vào, rồi từ hôm ấy: em đem cả chiếc đồng hồ lên kệ tủ sách, em chẳng đeo nữa vì nó có mỗi cái kim lùn lùn sao mà coi giờ.

Đến hôm sau em ra xem lại chiếc đồng hồ, thì trời ơi! Chiếc đồng hồ của em biến đi đâu mất rồi, em sợ quá. Nhưng chẳng dám nói cho ai biết, kể cả mẹ em nữa, và suốt buổi hôm ấy

em sống trong sự lo âu, buồn chán! Chỉ sợ ba em mà biết chiếc đồng hồ mới mua cho em bị mất thì.... chỉ có chết. Giá nó chỉ hỏng, thì em nói với ba sửa có khi ba chỉ mắng đôi ba câu thôi... Chứ bị mất thì ba em đánh chết ấy chứ. Em chẳng dám nghĩ tiếp nữa!

Đi mua đường cho mẹ về xong, về nhà em mới ăn cơm, ăn cơm xong em đi ngủ một giấc cho đến ba giờ chiều mới dậy. Cũng tạm quên được chiếc đồng hồ... Em vội vàng xuống giúp mẹ nấu cơm chiều.

Mấy hôm không thấy em đeo đồng hồ, mẹ em mới hỏi:

— Thế đồng hồ của con Hương đâu mà không đeo.

Em hết hồn nói đại:

— Con cất ở trong tủ ấy, đeo đồng hồ chán bỏ từ đi ấy.

Mẹ em quát:

— Chán! chán thì đừng có mua nữa.

— Con đâu có mua tại ba mua ấy chứ!

— Ai bảo đòi mãi, bây giờ mua cho rồi lại chán! lắm chuyện.

Thằng Tiệp em của em, nó nói leo:

— Từ rầy mẹ đừng mua chị ấy cái gì nữa. Nuôi con gái tốn bỏ xừ, hết đòi cái này đến đòi cái kia. Em tức quá.

— Ai nói với mày mà mày nói leo, có im đi không. Bộ nuôi con trai không tốn đấy.

— Ủa nhưng mà đâu có tốn bằng con gái.

Mẹ em giảng hòa :

— Thôi không có cãi nhau nữa ! Hương lấy rá vo gạo đi, ba sắp về rồi đấy.

Chiều hôm ấy ba em đi làm về, chúng em đi dọn cơm, ăn cơm xong rồi, em ra đằng sau dọn dẹp, lúc rửa bát xong xuôi, em vào trong nhà lấy sách ra học bài. Bỗng em nhìn thấy cái đồng hồ nhỏ nhỏ, ba đang cầm ở trên tay. Em mới nghehen cồ lên ngó. Thì trời ơi ! đúng là chiếc đồng hồ của em rồi, em mừng quá cứ nhảy cẫng lên.

Ba em hỏi :

— Phải đồng hồ của Hương không ?

Em mừng quá :

— Dạ đúng rồi ba,

Ba em cốc em một cái đầu điên.

— Thế làm sao mà nó gây mất cái kim dài thế này.

Em ngập ngừng :

— Ba ! tại... lúc con đi ngủ đó !... Con quên không cất đi... đến lúc đêm.. nó rơi mặt kính ra... xong nó gãy lúc nào con đâu có biết.

— Trời ơi ! đồng hồ mà đeo đi ngủ.

— Thì tại ba mới mua cho con, nên con thích quá, con mới đeo đi ngủ đấy chứ ...

— Ủ ! thì thôi. Để đấy mai ba sửa cho. Rồi phải cất cẩn thận chứ ! Hương để ngay trên kệ tủ. Mất thì làm sao.

Em láu láu :

— Dạ ! từ nay con cất hẳn hoi, không có mất được nữa đâu, ba đừng có lo.

Thế là từ nay em lại được nhìn thấy chiếc đồng hồ yêu quý của em rồi, và em hứa từ nay sẽ cất đồng hồ thật cẩn thận và không có đeo đồng hồ đi ngủ nữa !...

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG LINH

Qua phố Saigon

Bao nhiêu lần tôi qua phố Saigon
 Những hàng đèn những đại lộ
 thênh thang
 Những niềm vui những xiêm áo
 rộn ràng
 Sao vẫn thấy mình cô đơn muốn
 khóc
 Bao nhiêu lần tôi nhìn tram mai
 tóc
 Tram một người vẫn phè phỡn
 rong chơi
 Những cơn mưa mặc cả giữa chợ
 đời
 Sao vẫn thấy mình cô đơn muốn
 khóc
 Bao nhiêu lần khắp nẻo đường
 xuôi ngược
 Tôi gặp hàng vạn kẻ không
 quen
 Những kẻ không quen nhưng còn
 một trái tim
 Đám bạc nhau trên vĩa hè đời
 bấp
 Bao nhiêu lần tôi cúi đầu lần
 tránh
 Kẻ tội nguyên đang khau cò gạo
 xin
 Người đi qua hình như vẫn vô
 tình
 Như sợ hãi không muốn nhìn
 lần nữa
 Bao nhiêu lần niềm tin tôi lần
 ulla
 Khi thấy mình vẫn nhỏ bé cô đơn
 Một con tim không xoá được
 cảm hàn
 Một kiếp sống mong manh và
 hèn mọn
 Ngồi một lên một lũ người và
 ngơ m

Đang tranh giành nhau một đám
 bụi đen (1)
 Hơn thua nhau vì lắm bạc nhiều
 tiền
 Cầu xé nhau vì ăn ngon mặc đẹp
 Đã bao lần tôi khăn hơi hủ hét
 Gọi tình người từ tận trái tim cõi
 Nhưng mấy ai nghe được tiếng
 lòng tôi
 Bị che lấp bởi tram ngàn tiếng
 nhạc
 Nhạc từ phòng trà từ radio máy
 hát
 Hát những lời không xuất phát
 từ tim
 Hát bị bỏ hát thái vô tình
 Giữa đau khổ đang đầy đầy trước
 mặt
 Đã bao lần lệ trào ra khoé mắt
 Khóc cho mình khóc người một
 màn đa
 Còn phân chia còn thù hận
 NGƯỜI, TA
 Còn bán rẻ lương tâm đang danh
 lợi
 Đã bao lần tôi về qua phố tôi
 Thương chính mình thật vô tội
 cô đơn
 Thương người đang rồi u uất
 trong hồn
 Họ đang khổ hay chính mình
 đang khổ ?
 Bao nhiêu lần tôi đứng ngoài
 phố chợ
 Rao bán lưm mình không mặc cả
 gì hơn
 Xin gừa thương hàn gần những
 vết thương
 Xin người với người thôi xa lạ...

NGỌC THUY GIANG

(1) Tên cơ.

Kỳ trước :

1) Ô CHỮ GIẢNG SINH

Ngang :

- 1) KHU 2) HO 3) NGOAN
4) GIA-NÔ 5) HÀNG 6) ENT
7) NGHI 8) SÂM 9) H 10) N
— HỒ SƠ 11) HẢO TÂM

Dọc :

- A) NGHỆ B) GIẢNG SINH C)
KHOAN-THAM — A D) HOÀNG —
IM — HỒ E) U — NO F) SA
G) ỒM

2) ĐỐ CHỮ

A-MA-NA-NÁ-TÁ-TÊ-ÉN

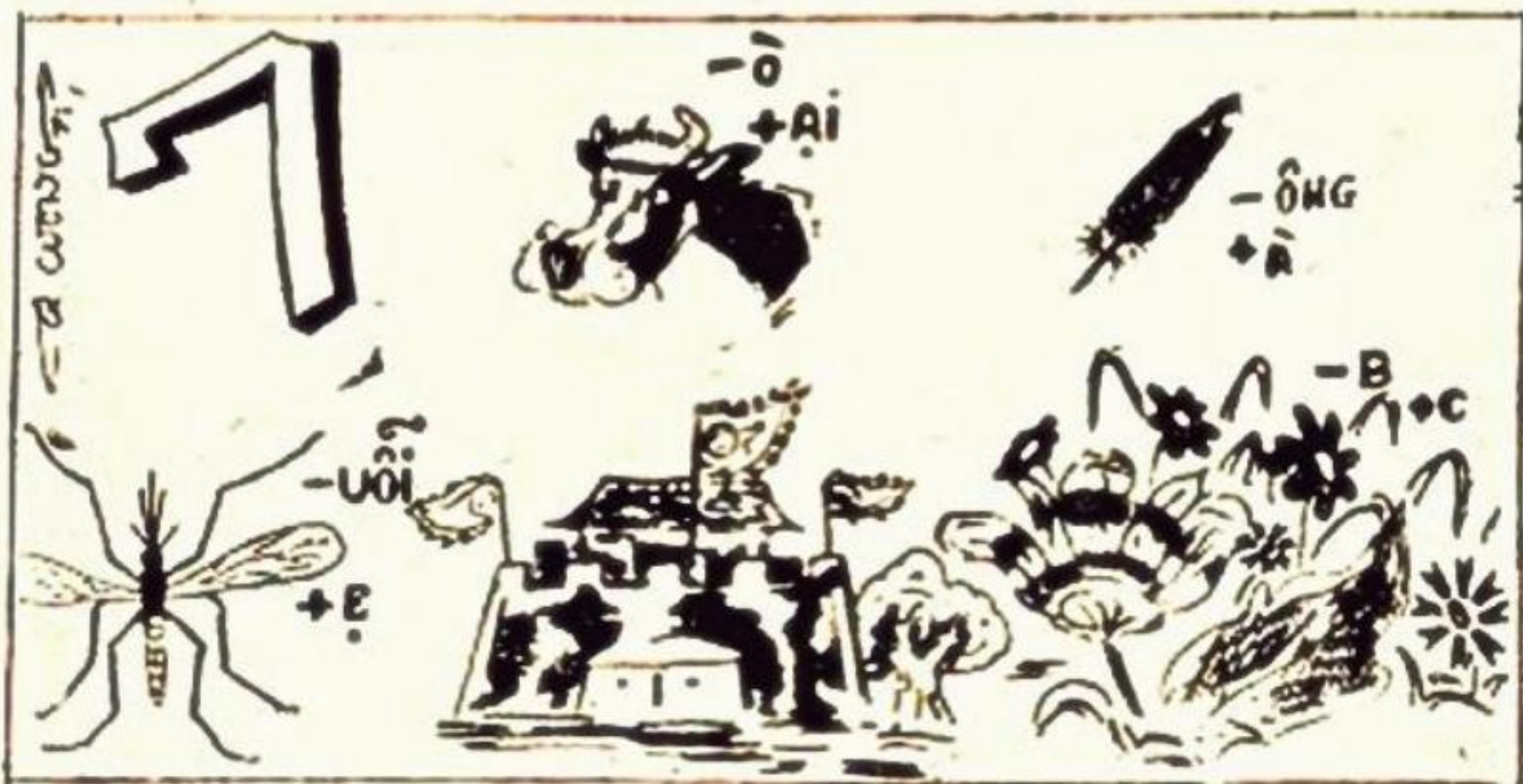

BÌNH MINH BUỔI SÁNG

Buổi sáng ánh nắng chan hoà,
Nhàng nhót khắp vườn hoa,
Đàn chim hát lành lo,
Sương mai còn đọng trên cành
xanh.
Tiếng lá cây xào xạt, rì rào,
Đám cỏ dại khẽ rung rinh theo gió.
Ôi ! Bình minh buổi sáng thật dịu
hiền.

HÀNG GIANG
Nguyễn Đình Hy

Các bé đọc hộ câu gì đây nhé !

Cây chưa lớn

□ CAM LI

N NGÀY bé Thảo gieo những «hột tí gòn» xuống đất là hôm chủ nhật. Và năm ngày rồi, không ngày nào bé Thảo chẳng ra thăm chừng. Nhưng bé đợi hoài ưỡng công, chưa có một mầm non nào nhô lên khỏi mặt đất. Bé mang điều này hỏi chị Hạnh, chị cười bé hời hợt. Chị bảo, với cái chậu bé con con này, với một tí đất khô khan như thế, làm sao mà cây mọc được. Chính chị đã toan vớt những hột tí gòn của người bạn cho đi, vì chị nghĩ nhà không có một khu đất ít nhất cũng có thể giúp cho một cây xanh rầy mầm. Nhưng bé Thảo đã xin, để rồi gieo xuống chậu đất bé tí, để rồi mong đợi. Chỉ vì bé muốn được tận mắt nhìn thấy những cây non do chính bé trồng lấy.

Nghe chị Hạnh chê đất trong chậu khô khan, bé Thảo nhất định tưới nước lên để cho đất mềm và tươi, thì thế nào hột cũng sẽ cho cây mọc lên. Thế là bé nhẹ nhàng múc một gáo nước rây từ

từ lên đất. Bé nghe lòng rộn ràng khi thấy những hạt nước thấm mau vào chậu đất, rồi chậu đất của bé trở nên mềm mại thật dễ thương chứ không khô cằn như mấy hôm trước. Thế nào cây của bé cũng mọc lên.

Đến ngày thứ mười, khi vừa đi học về, bé Thảo vội chạy ra thăm chừng như thường lệ. Bé vui mừng làm sao! Có hai cây non đã nhú. Ở mỗi cây, có hai chiếc lá đầu tiên xanh ươm là xanh. Bé nghĩ có lẽ trong đêm hôm qua, chúng nó đã phải tranh đấu với đất cứng thật khó khăn đối với chúng nó để cho hai lá xanh nhô lên khỏi đất. Mà có lẽ chúng nó không cùng lên một lần phải có đứa trước đứa sau, bằng chứng là bé thấy một cây hơi cao và một cây hơi thấp hơn một một tí xíu. Bé thân phục chúng nó quá! Mới ra đời mà chúng nó đã đứng trông vững vàng ghê! Chẳng bù với bé, lúc mới sanh cứ nằm trong nôi và bắt má bồng mãi, đến gần hai tuổi mới biết

đi, lại phải có ba có má có anh chị tập cho nói, và bây giờ lại phải có cô giáo dạy cho mới biết đánh vần từng mẫu tự và được vần ca dao từ đó, bé có thêm một ý kiến là con người thua cây cỏ rất nhiều, ít ra là hai cây tí gôn sơ sinh của bé.

Má cũng mừng như bé. Má ngồi yên nghe bé kể về « công trình » của bé từ mười hôm nay, nào là gieo hạt, nào là tưới nước, nào là thăm nom, và đợi chờ, nào là nỗi vui sướng khi tận mắt thấy mầm non mọc lên. Nhưng má cười xòa khi nghe bé « vẽ » ra cảnh hoa tí gôn nở đầy sân, leo chàng chịt trên khung cửa rào có những ô hình thoi của nhà mình. Hình như má muốn nói một điều gì đó, nhưng má không nói. Má gục bé đi ăn cơm. Nhưng bé không muốn ăn tí nào, bé mừng quên cả đói.

CHỉ còn lại một cây Tigôn. Cây kia không lớn nổi, gần như sắp khô héo. Bé Thảo thấy hơi buồn buồn rồi. Nhưng bé vẫn tin là cây còn lại sẽ lớn dần. Mỗi ngày bé vẫn tưới vào chậu một gáo nước, bé vẫn nâng niu từng chiếc lá mỏng manh. Cứ ba ngày là có một lá lớn lên, lá mới mọc trên cuống lá cũ. Những chiếc lá bé nhỏ hình giống như trái tim xinh ghê, nhưng có lẽ nó

chỉ lớn đến cỡ hàng viên kẹo chanh là hết, chứ không to bằng những lá Tigôn mà bé thấy trên hàng rào của những ngôi nhà to lớn dọc đường. Như thế thì làm sao ra hoa nổi ? Cây của bé ốm yếu quá ! Mà có lẽ nó cô đơn nữa, vì cả đám hạt gieo xuống chỉ có mỗi mình nó là còn sống và lớn lên đây thôi. Bé thấy thương nó vô cùng. Đây rồi khi nó cao lớn lên, chịu đất làm sao đủ chỗ cho nó len lỏi những rễ cây trong một khoảng chật chội như thế ? Và những thức ăn, bé không biết phải cho nó những « thức ăn » nào, vì nó phải « ăn » mới lớn chứ ! — giống như bé vậy —

Bé không dám hỏi ai hết, vì sợ bị chế nhạo là lắm cảm, nhưng bé nhớ ra rồi, một hôm bé thấy chị Hạnh học trong quyển sách gì có vẽ những hình cây cối đẹp lắm. Bé lên chị Hạnh

giở sách ra coi. Bé rần sức đọc từ đầu quyển sách, một cố gắng quá độ của bé vì bé mới học lớp năm thôi, bé chỉ quen đọc văn ca dao và những truyện cổ tích. Nhưng rồi bé mừng như bắt được vàng, bé đã đọc đến chỗ « Những thức ăn của cây ».

..

BÉ Thảo khóc sụt sùi bên chậu cây. Trên cây que cà rem bé cắm xuống làm « giàn leo », cây Tigôn đã chết khô. Những chiếc lá hình tim xanh mướt bây giờ rũ xuống như sắp rã rời.

Má đỡ bé dậy, bảo bé thôi buồn, vì má biết trước là với mảnh đất nhỏ k! ô khan này làm sao cây sống được. Nhưng bé kể lể, rằng bé đã cho cây « ăn » những món cần thiết mà bé học lóm trong sách của chị Hạnh rồi

mà ! Đáng lẽ nó được ăn nhiều, thì nó phải cao lớn lên, mọc nhiều lá thêm, rồi phải nở hoa, phải leo kín hàng rào có những ô hình thoi của bé chứ ! Sao nó lại chết ? Má ngạc nhiên vô cùng, má hỏi bé cho cây « ăn » thế nào ? Bé sụt sịt nói, rằng bé đã pha năm muỗng muối vào trong gáo nước tưới lên chậu đất, để giúp cây ăn nhiều mau lớn (!).

Má vỗ về an ủi bé — Thôi con, nín đi, chừng nào yên ổn, má cho con về nhà cũ của ngoại, nơi đó đất nhiều, mưa gió ôn hòa, cây trái dễ sống. Con muốn trồng hoa, con chỉ cần gieo hạt, hoa sẽ mọc nhiều, mau lớn và nở rộ vườn nhà, nhờ đất màu và nhờ mưa của trời đất. Con khỏi phải pha muối vào trong nước tưới lên đất, con khỏi phải đợi chờ...

CAM LI

BÉ VIỆT BÉ NAM

• ĐÌNH

MÀY LÂM PHẤN TA LÂM NGHE ! - KỂ THÁNG TÊN NG - VÔ LỄ !

« HỒ MẾT, CHỈ CHỖ TA CHỈA CƯỜNG ĐÀN TRONG TRƯỜNG »

TỜ GẠM HI ? NÀO, TRẢ LỜI ĐI ! SÀO NGÓ TRẦN TRẦN VẬY ? HI ? HI ?

TAY ĐỒ QUÀ !

• **Tuổi Hoa đã nhận được :**

□ **NGÀY KHÔNG CÓ MẶT TRỜI** thơ Vương Nguyên. Bìa Hoàng Thụy Kha. Phụ bản : Vĩ Y — Phạm Thông — Đăng Giao. Đa La xuất bản.

□ **NỘI SAN ĐOÀN VĂN NGHỆ** Sinh viên Khoa học Sài Gòn.

□ **TRỜI VIỄN PHƯƠNG** Thơ Trần gia Thọai.

Xin cảm ơn tác giả và trang trọng giới thiệu cùng các em.

• **Gia đình Tuổi Hoa nhận thêm các em sau đây :**

Nguyễn thị Mai (Phan Rí) Nghiêm xuân Huy (Saigon) Nguyễn thị Thu Băng (Sa Đéc) Trần hữu Tài (Saigon) Đỗ thị Phương Châm (Saigon) Lê minh Phương (Saigon) Đỗ thị Nga — Thi Oanh (Gia Định) Nguyễn văn Việt — Nguyễn đình Vượng — Trương công Mộng (ĐN) Trần thị Uyên (Đà Lạt) Đỗ thị Mỹ Dung (BH) Ngô thị Xuân Lan (NT).

• **tin mừng :**

Được tin mừng Lễ Vu Qui của :

Chị KIM HÀI đẹp duyên cùng Anh NGUYỄN CHÍ THÀNH

Toàn Ban Biên Tập Tuổi Hoa thân ái chia vui với Anh Chị và chúc Anh Chị được nhiều hạnh phúc trong cuộc đời mới.

Bạn muốn có một mùa Xuân đầy ý nghĩa, hãy dặn trước các sếp báo quen thuộc để mua cho được :

TUỔI HOA XUÂN NHÂM TÝ (1972)

— Một tập báo Xuân đầy tình dân tộc của một Nước Việt Nam khổi lửa.

— Một tập chuyện tươi mát, cảm động, gồm những truyện ngắn đặc sắc, những vần thơ ngọt ngào, những bài phiếm luận biên khảo vui tươi của những cây bút nổi tiếng trong làng báo thiếu nhi, với những màu sắc lộng lẫy tân kỳ do Họa sĩ Vi Vi trình bày.

• Một món quà trang nhà

• Một tặng phẩm mùa Xuân.

Quý vị Phụ Huynh có thể cho con em trong ngày đầu năm thay tiền lì xì hay các bạn trao cho nhau trong dịp Xuân về.

Cấp phép số 5867/CDV/TT/BC1 ngày 9-1-1962
In tại nhà in riêng Tuổi Hoa

Giá : 25đ.
Miền Trung và C.N. 26đ.

*Cho chính mình
và cho cả gia đình!*

Một phép vệ sinh thường thức
như chải răng sớm tối và
sau mỗi bữa ăn rất hữu ích
cho chính mình
và cho cả gia đình

Bianca

đầy đủ đặc tính của
một kem đánh răng
thượng đẳng
xin lãnh sứ mạng
bảo vệ răng ngà
của quý vị

VN. EXPRESS

Săn sóc răng ngà, còn chi hơn

Bianca